

DIARI DE SESSIONS DEL
PLE
DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL. PM. 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

III legislatura

Any 1991

Núm. 14

Presidència
del Molt Honorable Sr. Cristòfol Soler i Cladera

Sessió celebrada dia 20 de novembre del 1991, a les 16,30
hores.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.- DEBAT DE TOTALITAT DEL PROJECTE DE LLEI DE PRESSUPOSTS GENERALS DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA DE LES ILLES BALEARS PER AL 1992.

ESMENES A LA TOTALITAT PRESENTADES AL PROJECTE:

1) R.G.E. núm. 2192/91, presentada pel Grup Parlamentari PSM i EEM.

2) R.G.E. núm. 2137/91, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA.

I.- DEBAT DE TOTALITAT DEL PROJECTE DE LLEI DE PRESSUPOSTS GENERALS DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA PER AL 1992.

EL SR. PRESIDENT:

Bones tardes a tots. Començam la sessió plenària d'avui que té com a punt únic a l'Ordre del Dia el Debat de totalitat dels Pressuposts de la Comunitat Autònoma per a l'any 1992. Per fer la presentació del Projecte de Llei, té la paraula el Conseller d'Economia i Hisenda, Sr. Forcades i Juan.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (ALEXANDRE FORCADES I JUAN):

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Quan l'any passat començàvem a debatre el Projecte de Pressuposts Generals de la Comunitat, diverses preocupacions inquietaven els Srs. Diputats que en aquells moments formaven part d'aquesta Cambra, així com els membres del Govern, a causa de les circumstàncies de tota mena, pròpies i dels altres, que incidien sobre la realitat de les nostres Illes.

Es inevitable recordar que en aquests moments ens trobàvem en els prolegòmens del conflicte armat de l'Orient Mitjà, que, envoltat d'una extraordinària incertesa, es temia que pogués donar lloc a una crisi geopolítica mundial i a una tercera crisi del petroli.

Els desenvolupaments pels quals podia discórrer la guerra d'Orient Pròxim, les seves implicacions, les seves conseqüències, tenien una evident importància per a nosaltres, els ciutadans de Balears, a causa de la gran dependència que caracteritza la nostra economia, profundament oberta a l'exterior, i que per aquest motiu no era en absolut aliena a qualsevol esdeveniment de fons calat que pogués afectar l'estabilitat mundial.

D'altra banda, la crisi de l'Orient Mitjà coincidia amb una fase de caiguda en l'evolució cíclica d'alguns països industrialitzats d'especial rellevància, la situació dels quals es podia agreujar a conseqüència del conflicte.

Com ja vàrem posar de manifest a l'informe econòmic de l'any passat, les projeccions d'urgència realitzades pel Fons Monetari Internacional i per The Economist Intelligence Unit, destacaven uns impactes negatius en els equilibris bàsics de l'economia mundial, això encara que, molt diversificats segons els països. Aquestes projeccions, no obstant això, incorporaven un element tranquil·litzador: les repercussions a les economies occidentals no serien tan negatives, ni de molt, com les que varen tenir lloc en les dues crisis del petroli dels anys setanta.

En aquest context, des de Balears, i des del punt de vista particular de la macroeconomia europea, les coses es podien veure de manera més assossegada, encara que també era cert que des d'un altre punt de vista, la tranquil·litzat no podia ser total, a causa de les qüestions de seguretat i d'incipient inestabilitat en algunes zones properes del nord d'Àfrica.

Com tots sabem, la prudent conducció del conflicte que va conduir simultàniament al manteniment de la difícil cohesió

entre les forces multinacionals i el desenllaç relativament ràpid de les operacions militars, va diluir les incerteses que estaven plantejades i, amb això, va tomar la tranquil·litzat als escenaris econòmics internacionals.

No obstant això, hem assenyalat que amb la crisi bèl·lica coincidí una evolució cíclica poc favorable al manteniment dels nivells d'activitat, després de la continuada fase de creixement que s'experimentava en el concert mundial durant els anys vuitanta. D'aquesta manera, alguns països al final varen caure en la recessió durant el 1991. N'hem de destacar dos: Estats Units, per l'evident impacte que sempre té la seva situació en l'economia mundial, i el Regne Unit, que en el nostre cas particular constitueix un mercat de primera magnitud.

De manera general, i amb dades tancades al primer semestre, es pot dir que les principals economies occidentals no pareixen haver trobat encara el camí de la recuperació, amb la qual cosa es preveu que aquesta tenguí lloc el 1992. Particularment interessant és la recuperació que s'ha previst per als Estats Units i el Regne Unit. En el cas americà, es passarà d'una taxa negativa del -0'2% al 1991 a una taxa positiva al 1992 de l'1'8%, que es mantendria fins l'any 1995; i augmentaria lleugerament fins l'any 2000. En el cas del Regne Unit es passarà del -1'4% a una taxa positiva, l'any 1992, de l'1'1%, que gairebé no variaria entre l'any 1990 i l'any 1995, però que experimentaria una recuperació entre l'any 1995 i el 2000, amb un creixement anual del 2'3%.

També d'especial interès per a nosaltres és la situació d'Alemanya, on es digereix amb moltes vicissituds l'impacte de la reunificació. Cal assenyalar que mentre l'any 1990 Alemanya de l'Oest va créixer a una taxa tan significativa del 4'6%, el 1991 s'espera una caiguda del creixement fins una taxa del 3'6%. De fet, ja en el segon trimestre de l'any 1991, s'ha produït un retrocés del 0'5% respecte del primer trimestre. Per al conjunt del quinquenni 1990-1995, es preveu una taxa mitjana anual del 2'9% que és desacceleraria lleugerament fins l'any 2000. No obstant això, el conjunt de l'Alemanya reunificada, si bé només créixerà un 1'3% l'any 1991, passarà a una taxa superior el 1992, creixement que es mantendria fins l'any 2000 en xifres properes al 3%.

Per al conjunt de la CEE, després d'experimentar el 1991 una reduïda taxa de l'1'7%, el creixement se situarà al voltant del 2'5% anual fins l'any 2000.

Totes aquestes xifres, que es podrien revisar a l'alça si funcionàs adequadament la unió econòmica monetària, demostren que des del 1992 i al llarg de tota la dècada, es registrarà un període d'expansió sostinguda, encara que una mica desigual segons els països, dada molt rellevant que cal tenir en compte per economies molt obertes a l'exterior com la nostra.

Pel que fa a l'economia del Regne d'Espanya, l'evolució econòmica no ha estat diferent de la que ha tengut lloc en el conjunt europeu.

Com reflecteix l'informe econòmic que s'adjunta a aquests pressuposts de la CAIB per al 1992, durant la primera part d'aquest any, l'economia del Regne d'Espanya passava una fase de desacceleració en la seva taxa de creixement, que es manifestava en els diversos indicadors d'activitat i demanda.

Amb les darreres dades disponibles, resulta molt significativa la caiguda de l'índex de producció industrial en el primer semestre, especialment negativa en els béns d'inversió, o la caiguda en els diversos indicadors de la construcció. Ambdós sectors tenen el seu contrapunt en la trajectòria positiva del sector serveis o a l'índex de producció industrial de béns de consum.

En síntesi, el PIB del Regne d'Espanya pujarà l'any 1991 el 2'7%, en termes reals, enfront d'unes taxes del 4'8 % el 1989, i del 3'7% el 1990. Es constata d'aquesta manera la desacceleració de l'economia del Regne d'Espanya, la recuperació del qual encara no s'entreu. Paral·lelament, els desequilibris bàsics del Regne d'Espanya no només estarien molt lluny de resoldre's, sinó que no haurien entrat encara dins una senda satisfactòria de solució. Així, en el mercat del treball, s'hauria alçat una barrera infranquejable d'un poc més de dos milions d'aturats per a la disminució de la qual no s'aprecien perspectives.

De fet, l'atur registrat el mes d'octubre va ser de 2.300.000 persones, la qual cosa suposa una taxa d'atur del 15'4%. Així, s'ha produït un atur que ha afectat tots els sectors econòmics, com també tots els grups sociològics: homes, dones i aturats menors de 25 anys. A més, per als deu primers mesos de l'any actual les col·locacions, 4.200.000 persones, haurien descendit un 1'8% sobre el mateix període de l'any anterior.

Pel que fa a la inflació, l'índex de preus al consum del mes d'octubre va augmentar un 0'6%; així, se situa la inflació interanual en un 5'5%, i es manté el sector serveis en la seva reiterada alta taxa de variació, 9'9%.

El dèficit comercial exterior, amb dades d'agost, es mantendria pràcticament al nivell de l'any anterior, mentre que el dèficit corrent, desestacionalitzat, registraria una quantia d'uns 800 milions de dòlars. D'aquesta manera, les entrades de capitals continuarien salvant el conjunt de la balança dels pagaments del Regne d'Espanya. Quant al dèficit públic, ja és coneguda la renúncia del Govern al compliment dels seus objectius per a aquest any, així com per assolir el nivell zero en un futur immediat.

Com a resum de tot el que hem dit fins ara, es pot concloure que segons els informes de prospectiva, s'esperen creixements moderadament satisfactoris per a les economies occidentals. Pel que fa a l'economia del Regne d'Espanya, si bé encara es posa en dubte la correcció dels seus desequilibris, inflació, atur, dèficit comercial, dèficit públic, pot aprofitar el favorable entorn exterior que es produirà a partir del 1992. D'aquesta manera s'obren bones perspectives per a l'economia balear, encara que es tracti de perspectives parcials que no ens han de fer oblidar altres desenvolupaments més específics de la nostra pròpia economia.

Precisament, quan ara fa un any examínem la situació de l'economia balear, constàvem que la nostra economia assistia al final d'un llarg cicle de creixement econòmic que havia caracteritzat tota la dècada dels vuitanta, i que després de les extraordinàries taxes de creixement dels anys 1986, 1987 i 1988, havia entrat en una fase d'estroncament des del segon semestre del 1990.

Amb la perspectiva dels tres trimestres transcorreguts, és simptomàtic constatar, una vegada més, el paral·lelisme que existeix entre l'evolució econòmica internacional i europea en particular amb l'evolució de la pròpia economia balear.

Si realitzam una visió de conjunt de la nostra economia des de la perspectiva de l'anàlisi sectorial, podem començar assenyalant que un sector important d'activitat, com és ara la construcció, ha deixat endarrera els espectaculars -tal vegada gràcies a Déu- ritmes de creixement del passat, i es confirma la tendència apareguda en el tercer trimestre de l'any 1990. No obstant això, es produeix un comportament positiu en la demanda d'obres de manteniment, reparació i ampliació, acompanyada d'un lleuger reactivament de la demanda d'habitatges i també d'un augment de les obres públiques.

Pel que fa a la indústria, hem de diferenciar entre les branques lligades a la construcció, com els materials de construcció, muntatges, fusta i d'altres, la tendència dels quals és contractiva, i la resta de les branques, la tendència de les quals és semblant a la de l'any anterior. Així, el calçat ha sofert en el període gener-setembre una caiguda de la demanda derivada de la conjuntura recessiva d'Estats Units i Europa, abans esmentada. Aquesta situació ha experimentat una millora en el darrer trimestre, amb la recuperació de la demanda. I el mateix es pot dir de la bijuteria, per tal com ambdós sectors estan vinculats a la conjuntura internacional.

Per la seva banda, les indústries energètiques i d'aigua i sanejament també presenten comportaments expansius amb creixement al voltant del 4%.

D'altra banda, pel que fa al turisme, cal assenyalar que en les entrades de visitants per via aèria, que són les majoritàries, les tendències anteriors de caigudes persistents en el nombre de visitants varen tocar el fons en el mes de juliol. Així, el següent mes d'agost va arribar a ser el mes de la recuperació de les activitats lligades al turisme.

En efecte, mentre que la variació acumulada en el període gener-juliol del 1991 era del 0'7% respecte del mateix període de l'any anterior, la variació acumulada gener-agost de l'any 1991 davant el període gener-agost de l'any 1990, donava un increment del 2'4%. En xifres absolutes allò suposava un augment de 105.600 turistes, que en el total del període considerat sumaven 4.524.300 persones. D'aquest augment percentual del 2'4% destacava l'augment dels espanyols, amb 8'5%, mentre que l'augment dels estrangers va ésser de l'1'3%.

Cal assenyalar que l'any passat pel mateix període, la xifra acumulada d'estrangers va experimentar una davallada de l'11 % en relació amb el mateix període de l'any 1989.

S'ha de fer l'observació que la baixada en els britànics-138.000 menys que l'any 1990- es va compensar amb la pujada dels alemanys i dels espanyols, per altra part la baixada dels britànics pareixia haver tocat fons el mes de juliol. Resumint, en el període gener-agost havien arribat per via aèria 707.000 espanyols i 3.800.000 estrangers. D'aquests darrers 1.420.000 eren alemanys i 1.200.000 eren britànics. La tercera nacionalitat en importància, els francesos, ja estaven a considerable distància, amb 277.000 persones. El quart lloc l'ocupaven els

italians amb 148.000 persones. Així mateix s'ha de fer notar l'important comportament del turisme alemany.

Aquestes tendències varen continuar els mesos de setembre i octubre, de manera que amb les darreres dades elaborades, que comprenen el període gener-octubre del 1992, es pot dir que les entrades de turistes augmenten amb un 2'3% per al conjunt de Balears, sobre el mateix període de l'any anterior, cal destacar la caiguda dels britànics, d'un 7'1%, enfront de l'augment dels espanyols, d'un 8'4%. En total, han arribat a aquest període 6.029.000 turistes per via aèria, la qual cosa significa un augment de 190.500 persones.

La interpretació a realitzar és coneguda: la crisi de Iugoslàvia és el factor explicatiu d'aquesta millora, i podem afegir també que aquesta crisi ha perjudicat Grècia pel fet d'haver quedat tallat l'accés per Iugoslàvia.

Per altra banda, fou patent que el problema del turisme a Balears se centrava fonamentalment en el procedent del Regne Unit.

Paral·lelament, podem avançar els resultats definitius de l'enquesta de despesa turística de temporada alta el 1991, assenyalant que la despesa mitjana per turista i dia ha estat de 7.691 pessetes, amb un augment de 6'7% sobre l'any anterior. Si disgregam aquella xifra, la despesa en el paquet turístic ha estat de 4.675 pessetes i la resta, 3.016, correspon al que s'ha gastat en diners de butxaca. Així, la despesa en el país d'origen va augmentar un 10'3%, part de la qual torna aquí, a Balears, mentre que la despesa en diners de butxaca només ho va fer en un 1'6%.

Pel que fa a la resta d'activitat del sector serveis, aquestes mantenen una evolució positiva, especialment reflectida en el comportament del consum privat, els indicadors del qual presenten una tendència a la puja d'un 1'5%.

Agafant alguns indicadors, i com a element complementari, cal esmentar l'expansió del consum d'energia elèctrica de més d'un 7'6% en el període gener-setembre del 1991 sobre un període idèntic de l'any anterior. Particularment, l'evolució de la facturació d'alta tensió és creixent en quasi un 3%, especialment a indústria, comerç i serveis.

El sector agrari, per la seva banda, presentava a finals de setembre, una campanya agrícola caracteritzada per una climatologia desfavorable que ha suposat uns nivells de producció vegetal lleugerament inferiors als de l'any anterior. El sector ramader de carn ha mantengut els seus nivells de producció, encara que s'ha experimentat una davallada dels seus preus. Per altra banda els problemes del sector lacti avancen una forta reestructuració de les seves activitats.

Pel que fa al mercat de treball, les mitjanes d'ocupació dels tres primers trimestres de l'any, pugen a 284.000 treballadors. La generació de contactes en el període esmentat ha estat de 134.000, i la mitjana d'aturats de 37.694 persones. Amb les darreres dades del mes d'octubre, es verifica que la taxa d'atur de Balears, situada en el 13'08% de la població activa, enfront d'un 15'4% del conjunt espanyol.

Com a resum global de la situació, es pot assenyalar que l'economia balear travessava una fase d'estancament en el primer semestre d'enguany i que va passar a experimentar una certa recuperació a partir del tercer trimestre. En qualsevol cas, el creixement esperat del PIB per al conjunt del 1991 es creu que serà del 0'5%.

Es a aquest punt al qual volia arribar. Així, resulta evident que en els anys 1990 i 1991 es produeix una oscil·lació cíclica a la baixa que condueix la nostra economia a unes reduïdes taxes de creixement en aquests dos darrers anys. Certament, les oscil·lacions cícliques són un fenomen perfectament constatat en el funcionament de les economies de mercat, com hem vist fa un moment, i, en aquest sentit, Balears no presenta cap peculiaritat més que res perquè, al cap i a la fi, no hem caigut en una recessió, en el sentit propi del terme.

No obstant això, el que sí crida l'atenció és la magnitud de la desaceleració del creixement, atès que la nostra economia passa d'una taxa de creixement anual del 7'7% l'any 1988, a un 1'3% el 1990, i a un 0'5% el 1991. Crec que es pot dir que aquesta magnitud en la desaceleració del creixement és un símptoma que l'economia balear, a una problemàtica cíclica o conjuntural se li superposa alguna cosa de més importància, com és l'existència d'un canvi estructural en el turisme i, per tant, en la globalitat de la nostra economia.

En aquest sentit, i si ens remetem per un moment al passat, cal constatar que el punt d'inflexió que, pel que fa a les entrades de turisme es va produir el 1989 amb una caiguda que va continuar el 1990, va fer estendre l'opinió que Balears ja havia aconseguit en els anys vuitanta el seu sostre en el negoci turístic. Una interpretació d'això consisteix a assenyalar que les activitats turístiques de les nostres illes havien aconseguit la maduresa en allò que s'anomena el cicle de vida del producte, cosa que repetesca cada any.

Des d'aquesta perspectiva, el que ha passat en el tercer trimestre d'enguany no s'hauria d'interpretar com un signe de recuperació durable, sinó com un fenomen que ha estat conseqüència d'unes circumstàncies excepcionals d'inestabilitat en altres punts del Mediterrani que han tengut un efecte afavoridor per a nosaltres.

Això significa que hem de persistir en l'orientació estratègica que propugnam darrerament, orientació que s'emmarca en una anàlisi de mig i llarg termini i que no es deixa torbar per fenòmens passatgers.

Segons el nostre parer, el pitjor que ens podria ocórrer és que estiguessin mancats de la necessària visió del llarg termini, complaguts en un passat que l'experiència demostra àmpliament que no es repetirà indefinidament.

Dit en termes clars: ni les característiques del turisme hauran d'esser les mateixes, ni l'economia balear podrà dependre tant aclaparadament del turisme.

Pel que fa a l'Administració Autònoma puc dir que es treballa intensament en allò que, segons el nostre parer, han d'esser les línies del desenvolupament econòmic del futur, tant en el vessant pròpiament turístic com en altres complementaris que hem difós recentment i que tendran la seva primera manifestació en la realització del parc d'innovació balear, concepte que

s'emmarca en un projecte més ambiciós, com és el de Balears com a megaparc telemàtic. Es en aquest context en el qual s'inscriu el Projecte de Pressuposts Generals de la CAIB per a l'any 1992 que ara presentam.

En podríem presentar les següents idees motrius: qualitat de vida per als habitants d'aquesta regió per la via de potenciació dels serveis públics i construcció d'infraestructures de la nostra competències; nova orientació estratègica de les qüestions relacionades amb les activitats turístiques; suport al conjunt d'activitats econòmiques; i un nou enfocament a l'orientació a llarg termini de l'economia balear en un sentit de diversificació d'activitats aprofitant les tendències i possibilitats que en aquest final de segle presenta tot l'avanç tecnològic.

No obstant això, abans d'aprofundir més en l'examen d'aquest Projecte de Pressuposts, be d'esmentar dues qüestions que incideixen de ple en la seva interpretació.

La primera d'aquestes es refereix a la inversió pública a Balears. Així com mostra l'informe econòmic-financer, l'evolució de la inversió realitzada a Balears pel Govern Central i els seus organismes autònoms ha davallat aproximadament un 50% en termes reals entre el 1983 i el 1990. Aquesta conclusió no pot donar lloc a cap guerra de xifres, ja que està presa de les xifres donades pel Ministeri d'Economia i Hisenda del Govern Central. I, pel fet que això sigui així, és evident el tractament negatiu i discriminatori que aquestes illes han rebut per part del Govern Central. Com poden advertir els Srs. Diputats aquí no feim això que es diu victimisme: aquí el que s'acaba de fer és constatar una realitat que esper que canviï.

Però, per si algú encara no n'està convençut, existeixen altres dades que ens podrien ajudar a clarificar aquesta qüestió.

Primer: mentre que la inversió de l'Administració Central en el conjunt de Comunitats Autònomes, sempre en termes reals, es manté constant entre el 1984 i el 1990, per a Balears, al contrari, experimenta un decreixement anual del 9'4%.

Segon: quan es considera la població de dret i no la suportada, la conclusió és similar; així, després d'una davallada continuada, s'arriba al 1990 a una situació on, essent la mitjana espanyola de cent, a Balears la xifra és inferior a un 37'7%, la qual cosa suposa que Balears descendeix en el rànquing per aquest concepte al lloc número 13, les dues darreres posicions corresponen a les dues comunitats forals.

Tercer: la reducció de la presència de Balears en la inversió pública de l'Administració Central s'ha hagut de compensar en part pel creixement de la inversió pressupostada per l'Administració Autònoma de Balears, el creixement mitjà de la qual per al període ha estat del 17'9%.

Quart: l'aportació de la inversió pública al creixement del valor afegit brut balear ha estat escassa per no dir nul·la, excepte l'any 1990, a causa de la important inversió pública realitzada per la Comunitat Autònoma.

I amb això arribam a l'aspecte que desig destacar: l'escassa inversió realitzada pel Govern Central, la seva escassa aportació a l'estoc públic i al creixement del valor afegit brut de la nostra

Comunitat ha hagut de ser compensada per la inversió de l'Administració Autònoma.

Però ara tornam trobar un problema addicional per altra banda conegut: el deficient sistema de finançament autòmic. Aquesta és l'altra qüestió que volia esmentar. I, encara que no m'hi estendré, atès que ha estat un tema molt debatut en aquesta Comunitat Autònoma, sí crec que és interessant mostrar a vostres senyories dues xifres que l'altre dia varen esser presentades en el consell de política fiscal i financera, en relació amb els resultats produïts pel sistema de finançament durant aquests cinc darrers anys. La primera compara els recursos per habitant de Balears, derivats de la participació en els ingressos de l'Estat, les taxes i els tributs cedits, en relació amb el conjunt de comunitats de l'article 143. Així, si es fa el conjunt igual a 100, el valor que agafa Balears se situa en un 30% inferior.

La segona xifra contempla la mateixa comparació, però en aquest cas sota el concepte de recursos per a inversió per habitant: si el valor del conjunt de comunitats del 143 és 100, el valor de Balears és de 36'2, és a dir, inferior. D'aquesta manera queden explicades les dificultats que en aquests anys hem hagut d'afrontar: escassa inversió estatal, dèficit d'estoc públic i mal sistema de finançament. Tot això ha predeterminat que els Pressuposts d'aquesta Comunitat Autònoma siguin fonamentalment expansius i hagin fomentat el deute.

Cal dir d'entrada que el Projecte de Pressuposts Generals de la CAIB per a aquest exercici del 1992 és similar als dels exercicis anteriors.

Cal assenyalar com a diferència important respecte de l'any anterior, la rellevància significativa de les entitats autònomes i la seva configuració dins el Projecte com a seccions pressupostàries. Això condueix a la presentació i execució d'un pressupost permanentment consolidat a nivell d'entitats autònomes de la CAIB. En definitiva, els Pressuposts Generals es presenten amb les entitats autònomes incloses i ja eliminades les transferències internes.

Malgrat això, també es presenta de forma separada la consolidació de les empreses públiques: IBATUR, Centre Europeu de Documentació, IBAVI, etc.

Aquest Projecte és el resultat d'un llarg procés de planificació que finalitza en l'elaboració del Pressupost per programes.

Aquesta planificació s'ha realitzat dissenyant l'estratègia per assolir els objectius establerts dins les corresponents àrees d'actuació. Aquest procés s'ha emmarcat dins tres eixos: el programa de desenvolupament regional, el programa electoral i el discurs d'inversió.

El pas següent de la programació ha conduït a la confecció d'un pla estratègic intern el darrer escaló del qual és aquesta programació i aquest pressupost. El Pressupost és un instrument de planificació per programes, com avui analitzarem.

Per comprendre millor la vertadera importància d'aquest darrer procés de programació, podem recordar els objectius perseguits: primer, avaluació del programa en funció dels seus objectius; segon, mesura dels costos totals del programa; tercer, planificació

plurianual dels programes; quart, valoració dels programes alternatius; i cinquè, integració d'objectius i despeses.

Entrant ja dins l'anàlisi de les xifres presentades, cal recordar que les dades dels pressuposts es presenten disgregades segons la triple classificació orgànica, funcional, per programes i econòmica.

Començant per la classificació econòmica de les despeses podem ressaltar que la xifra ha augmentat un 47'57% respecte de l'any 1991, quasi un 50%. Aquest increment es distribueix de la manera següent: un 38'57% per a les operacions corrents i un 53'23% per a les operacions de capital. Aquestes xifres suposen que per cada 100 pessetes del Pressupost, el 52'8% es destina a inversió de forma directa o indirecta.

Des de l'any 1988 a l'any 1992, aquest Govern ha aconseguit davallar en 12'57 punts percentuals la despesa corrent i augmentar la despesa per operacions de capital en més de 10 punts. Dins l'increment de les despeses corrents, la distribució per capítols és la següent: un 17'19% per a capítol I, i un 74% per a transferències corrents. Amb aquestes dades, anualment i històricament, podem treure la primera conclusió: es realitza una ferma contenció en la despesa corrent i es manté l'increment de la despesa destinada a la inversió.

Pel que fa als ingressos, cal assenyalar que la recaptació prevista per impostos, tant directes com indirectes, i per taxes, representa el 67'27% del total del Pressupost. Fet aquest que resulta inèdit a la resta del Regne d'Espanya, el Govern Central i les Comunitats del qual ni tan sols s'aproximen al nostre grau d'autofinançament.

De les noves figures tributàries que apareixen en aquest Projecte, poc puc afegir que no coneguim les seves senyories.

Els ingressos per endeutament tan sols augmenten un 10'71 % respecte de l'any 1991, i baixa la seva participació en el total en 3'22 punts.

Analitzant el compte financer per a l'any 1992, que creim que és el millor el Regne d'Espanya, observam l'importantíssim saldo d'estalvi corrent que es produeix i que ha sofert un increment d'un 82'29% respecte de l'any anterior.

El dèficit previsible de caixa no financer que presenta aquest Projecte és de 3.602 milions, la qual cosa representa un 7'7% del Pressupost. Aquest dèficit és inferior al que presentaven els Pressuposts de la CAIB per al 1991. Observant aquestes xifres, caldria que altres administracions públiques prenguessin exemple.

Respecte de la classificació orgànica, només assenyalar la incorporació de la Secció 36 de despeses comunes de personal, per raons d'operativitat i la de les entitats autònomes ja esmentades, que apareixen com si fossin Conselleries.

Pel que fa a la classificació funcional i per programes, hem de destacar l'espectacular increment del grup de funció número 4, que és el de producció de béns públics de caràcter social. Pràcticament han duplicat les despeses que es destinaren l'any anterior a aquest concepte. Aquest grup funcional representa el 30'91 % del total del pressupost. Apartat especial es mereix

també l'increment d'un 126% de les despeses per protecció social que representen un 7'71% del total.

Aquestes dades reflecteixen la importància de la programació dins l'estratègia general d'aquest Govern. Es demostra la dedicació d'aquests Pressuposts a cobrir dins les seves possibilitats les mancances històriques d'inversió a la nostra Comunitat en matèries com sanejament, medi ambient, promoció cultural, joventut, esports, etc.

Per altra banda, la despesa en acció social com a factor d'equilibri dins el procés de desenvolupament econòmic i social.

Per finalitzar, no entraré en temes de projectes concrets que ja coneixen les seves senyories a través d'aquest projecte i de les compareixences en Comissió, simplement assenyalaré que aquest Pressupost representa també un esforç important amb la territorialització de les inversions, ja que a més de constatar que Mallorca representa un 63%, Menorca un 9'84% i Eivissa-Formentera un 14'79% -diferència entre les illes menors que respon al pla d'embelliment-, hem d'aconseguir que les despeses indeterminades baixin a l'11'99%, acomplint així un mandat parlamentari.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller.

1).- ESMENA A LA TOTALITAT DEL PROJECTE DE LLEI DE PRESSUPOSTS GENERALS DE LA CAIB PER AL 1992 R.G.E. NÚM. 2192/91, PRESENTADA PEL GRUP PARLAMENTARI PSM I EEM.

A aquest Projecte de Pressuposts de la Comunitat s'han presentat dues esmenes a la totalitat, per fer la defensa de la primera, la presentada pel Grup Parlamentari PSM i EEM, té la paraula el diputat Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Permetin-me que comenci amb un interrogant: Ens trobam en un debat general de pressuposts d'una Comunitat Autònoma?

Quan estudiava, al llarg d'aquestes setmanes, els pressuposts d'aquesta Comunitat, m'he fet moltes vegades aquesta pregunta: aquests pressuposts, són uns pressuposts d'una Comunitat Autònoma? La resposta l'he trobada en el pensament de Descartes: cogito, ergo sum -m'han dit que per fer un bon discurs, he de fer una cita, aquí la tenen, "pens, aleshores som". Aplicat al nostre cas podríem dir: Digueu-me quant comandes i et diré quant autònom ets; o, en el cas d'avui, digueu-me quant t'administres i et diré quant et governes.

Segons el Delegat del Govern Espanyol a les Illes Balears, el Govern Central gastà l'any 1990 en aquestes illes 189.581 milions de pessetes. Segons el Sr. Forcades, Conseller del Govern balear, el Govern Espanyol gastà 210.013 milions de pessetes. Segons la Delegació del PSOE a les Illes Balears, el Govern Espanyol gastà 238.000 milions de pessetes. Segons aquest Projecte de Pressupost, el Govern autònom de les Illes

Balears gastarà per autogovernar-nos l'any 1992 46.674.128.051 pessetes, exactament el 19'61% del que gastà el Govern Espanyol l'any 1990.

Es a dir, que mentre en aquest Parlament, institució que representa la voluntat d'autogovern dels ciutadans de les Illes Balears, hem debatut i debatrem durant setmanes per un pressupost de 46.000 milions de pessetes, i durant un any l'oposició fiscalitzarem les despeses del Govern, 238.000 milions són administrats pel Govern Central sense el més mínim coneixement dels Diputats d'aquesta Cambra, representants de la voluntat popular dels mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterencs.

Sres. i Srs. Diputats, no debatem els pressuposts d'una autonomia, en tot cas debatem els pressuposts d'una autonomia. Ens barallam per les miques que cauen de la taula del poder central, perquè són miques, ja no ens tiren ni un rosegó.

Doncs bé, anem a veure com repartirem aquestes miques. Debatem aquests pressuposts, però, això sí, que consti que el nostre Grup no hi va enganyat. Som ben conscients que debatem uns petits pressuposts d'una petita autonomia d'un Estat cada dia més centralista.

Entrem, però, a les qüestions que han motivat les nostres esmenes a la totalitat al Projecte de Llei de Pressuposts del 1992. Començant pel text articulat, hem de dir que, en comptes de trobar-nos amb una normativa que reguli la despesa del Govern, ens trobam amb una llista d'autoritzacions al Govern perquè gastí sense el control del Parlament pràcticament fins a la liquidació dels Pressuposts. Si a més a més hi afegim la poca concreció de partides tan importants com 2.872 milions de transferències corrents a famílies i institucions sense fi de lucre, o 2.261 milions a inversions de caràcter immaterial, o 1.159 milions a empreses privades, aquest Govern es pot convertir en una gran repartidora i l'oposició en unes comparses que ens pensam introduir criteris racionals via esmenes o proposicions diverses, i no sabem el destí final que tendran els crèdits aprovats.

En volen un exemple? D'on han sortit els 380 milions per pagar els deutes als ramaders de Blahi i Agama? Estaven a partida pressupostària? Avui és un bon dia per explicar-nos aquesta operació.

I no parlem de les empreses públiques. Voler esbrinar el detall dels seus pressuposts és quasi tan inútil com intentar comprendre una rèplica del Sr. Forcades -em permeti la broma fora cap mala intenció.

Entrant al pressupost d'ingressos, com a novell que som en un debat de pressuposts, he llegit alguns debats d'anys anteriors i m'han sorprès les escasses, quasi nul·les referències al pressupost d'ingressos. I dic que m'ha sorprès quant que a totes les famílies se sol planificar la despesa a partir dels ingressos segurs. No conec cap casa que, intencionadament, planifiqui les seves despeses fixes a partir d'uns ingressos irreals. En el nostre cas, en aquesta gran casa que és la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, els comptes es fan al revés. Primer es pensa amb el que es vol gastar i després, en funció de la xifra resultant, elaboram el pressupost d'ingressos.

Però, vet aquí que ens trobam a la sortida d'unes eleccions, amb una coalició triomfadora que ha aconseguit majoria absoluta, però, això sí, a costa de grans compromisos adquirits. Compromisos, no sols a nivell polític sinó que tenen un gran cost econòmic. Les demandes de les distintes Conselleries són moltes. Demandes que els ingressos prevists no poden satisfer, a pesar del pacte de finançament autonòmic i la lluna de mel dels dos partits majoritaris d'aquesta Cambra que, com tots deuen recordar, es casaren al darrer debat de política general. La veritat és que després de l'expectació creada amb tants de viatges a la capital del Regne d'Espanya, com diu el Sr. Forcades, ens pensàvem veure alguna xifra al pressupost. Però ja que no ens ha arribat el manà celestial, que com és sabut de tothom, als hebreus els va arribar fent escala a Madrid, no, no ho dic pel centralisme, sinó per allò de de Madrid al cielo, i com que en aquest país balear encara no som prou independents per tenir una Fàbrica Nacional de Moneda y Timbre, i per tant el Sr. Forcades no pot posar en marxa la màquina de fer duros, ha de recórrer als sistemes habituals de quadrar els pressuposts.

El primer recurs és l'endeutament. En Comissió se'ns va dir que l'endeutament de la Comunitat és d'uns 18.500 milions de pessetes. Enguany 5.000 més i ja seran 23.500 milions, de tal manera que els interessos ja es menjaran 3.601 milions de pessetes i les amortitzacions més de 858 milions. Es a dir, que el nou endeutament quasi es destinarà íntegrament a cobrir les despeses de l'endeutament d'anys anteriors.

El segon recurs és l'augment dels impostos. Observam un gran augment de la recaptació en l'únic impost transferit: l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Sí, ja sabem que el Conseller d'Economia i Hisenda diu que això és fruit d'una bona gestió, el cert és que aplica valors reals de mercat en les liquidacions de transmissions sense baixar el tipus de gravamen.

El tercer recurs és la imposició de nous impostos, fins avui aparentment patrimoni exclusiu de l'esquerra i del qual els conservadors en feien bandera. Però com que això dels impostos és impopular cal disfressar-ho en forma de cànon de sanejament, impost ecològic. Això sí, impostos justs i igualitaris. Es a dir, tothom paga igual, tenguí molt o poc, consumeixi molta d'aigua o poca. Hi ha res més igualitari que tothom pagui el mateix?

Però, i si després de fer el sacrifici suprem, atemptant contra els principis fonamentals del liberalisme econòmic, els números encara no surten? Les Conselleries no poden rebaixar els seus pressuposts. Els compromisos electorals són molts. Ja no tenim l'excusa del Govern en minoria. No queda altra solució que inflar els ingressos.

D'aquesta manera, quan l'augment de l'IPC l'any 1992 en cap cas no està previst que superi el 8%, aquests pressuposts preveuen un augment del 17% dels ingressos prevists en concepte de transmissions, del 15'6% en venda de publicacions pròpies, d'un 18% en drets de matrícula, d'un 48% en prestació d'altres serveis, d'un 47% en altres taxes fiscals i d'un 14'5% en recàrrecs i multes. Amb la particular que, en tots els conceptes que hem anomenat i en els recàrrecs sobre el joc, el grau d'execució fins al tercer trimestre dels ingressos prevists per al 1991 és molt inferior al pressupostat. Per exemple, amb data d'I d'octubre sols duen contret el 24% en venda de publicacions pròpies, el 0% en prestació de serveis de l'Administració

financera, el 40% en altres taxes fiscals, el 38% en recàrrecs i multes ... , i així pràcticament en la majoria dels conceptes.

Segons les nostres estimacions aquests pressuposts estan inflats en més de 4.000 milions de pessetes, sense comptar el dèficit que s'acumularà a causa del baix percentatge de recaptació que presumiblement es donarà en els dos nous impostos, suposició lògica en un any d'implantació d'aquests i més quan es tramiten precipitadament i amb un rebuig social important.

Però, entrem ja al pressupost de despeses, a veure com es gastaran els diners del cada dia més sofrit ciutadà d'aquestes illes.

El Conseller d'Economia i Hisenda, el Sr. Forcades, en la presentació als mitjans de comunicació d'aquests pressuposts manifestà que "El pressupost de la Comunitat del 1992 és per fer país". Però, quin país, Sr. Forcades? El país del Sr. Cladera al qual li sobren 50.000 places turístiques i té 20.000 sol·licituds més dins el calaix? El país d'asfalt i ciment del Sr. Saiz, d'espais naturals abandonats que han de servir de promoció turística al Sr. Cladera? El país de la Sra. Munar, que veu com la nostra llengua està en retrocés i es retallen les partides de normalització lingüística, es retalla el pressupost de cultura en general i el nostre patrimoni està arruïnat? El país del Sr. Morell, que si seguim així d'aquí a quatre anys ja no li quedaran pescadors ni pagesos ni llet per comprar?

Són realment uns pressuposts per fer país? Són uns pressuposts d'una Comunitat Autònoma? Són uns pressuposts per fer autogovern?

Uns pressuposts per fer país, a més de procurar uns bons serveis als ciutadans han de corregir els greuges històrics que l'Estat ha comès amb aquest país. Aquest és el sentit de l'autonomia, corregir els desequilibris que l'Estat provoca, per desconeixement o afany uniformitzador, i potenciar aquells trets característics de poble que ens confereixen identitat nacional.

I estant d'acord amb l'afirmació que els pressuposts han de fer país, demanam, on són els plans de protecció del medi ambient, per fi reconegut com el millor estímul turístic? On són els plans de desenvolupament de les comarques deprimides, part fonamental del nostre país? On són les actuacions per salvar el poc que queda de l'agricultura i ramaderia? On són les iniciatives per evitar la desaparició de la indústria i de l'artesanía? On són els programes de promoció del català, llengua pròpia d'aquesta Comunitat, per estendre el seu ús a la majoria de la nostra societat?

I aquest país que volem fer, on l'emmarcam, dins quin context internacional el situam? Està preparat per a l'entrada en vigor de l'Acte Única Europea l'1 de gener del 1993? En funció d'això, d'aquest gran competidor que serà el Mercat Comú, el títol de la Llei dels Pressuposts del 1992 hauria d'esser: "Pressuposts per integrar la Comunitat Autònoma de les Illes Balears dins el Mercat Únic Europeu". I cada programa hauria de preveure partides d'informació i formació, de difusió de la normativa comunitària, de propostes de captació de nous mercats per als nostres productes, d'adequació a la normativa comunitària ... En definitiva, de mentalitzar els ciutadans d'aquestes illes que ja som europeus i que això comporta uns drets però també unes obligacions.

Però, i què podem esperar davant els gests d'estranyesa del President de la Comunitat quan el nostre Portaveu parlà al darrer debat de política general de la necessitat d'obrir una oficina a Brussel·les? Qui la necessita? Què hem de fer a Europa si els europeus vénen aquí?

Per cert, el Sr. Cañellas l'altra dia a Menorca parlava que els illencs en altres ocasions hem rebutjat els invasors. I, al respecte, el nostre Grup veu amb molta preocupació aquest 1 de gener del 1993. Estarem en condicions d'afrontar-lo sense que suposi la fallida definitiva dels nostres sectors econòmics? Aquesta nova "invasió" pacífica suposarà la pèrdua definitiva de la nostra identitat històrica? Tenim la voluntat de participar en la construcció d'aquesta Europa de progrés i llibertat, aportant-hi la nostra riquesa cultural o ens conformam a ser-ne la segona residència?

Aquests són els grans reptes del 1992. Reptes que els pressuposts haurien d'afrontar decididament amb aquests dos grans objectius fonamentals: fer país i integrar-lo sense traumes dins Europa.

Molt breument, intentarem exposar algunes de les actuacions que aquests pressuposts haurien de contemplar:

Potenciar l'Institut Balear d'Estadística, indispensable per planificar les accions de govern.

Impulsar decididament les indústries de transformació agroalimentaris.

Definir objectius en matèria de cultius marins.

Promocionar els nostres productes agroalimentaris, ara veim que el Conseller fa una setmana de promoció a l'Híper.

Estudi de mercat i programació de cultius.

Pla de revitalització dels municipis deprimits.

Programes de formació i d'informació per tal de modernitzar els distints sectors.

Afrontar una política de foment del sòl industrial, evitant la política de declaracions d'interès social.

Impulsar un programa de medi ambient industrial per adequar el sector a les exigències de la CEE.

Potenciar l'oficina d'informació europea i la finestra única per tal de facilitar a l'empresari la informació necessària per obrir una nova indústria o preparar-se per exportar els seus productes a un nou país.

Realitzar programes de turisme cultural i ecològic.

Atenció primordial a la formació i reciclatge del personal dedicat a l'hostaleria.

Control de qualitat i inspeccions dels establiments hotelers, no es poden repetir situacions d'"overbooking", com les del passat estiu.

Millora de les xarxes de transport públic.

Protecció i recuperació dels espais naturals.

Realització de campanyes educatives mediambientals, estalvi d'energia, reciclatge de deixalles, etc.

Programes d'integració de minories marginals, programes per a disminuïts.

Política de defensa del consumidor, control de qualitat sanitària.

Assumir que el català necessita un impuls decidit si volem la seva recuperació i normalització.

Política decidida de protecció del patrimoni.

I, finalment, desenvolupar totes les matèries institucionals contemplades en el nostre Estatut: sindicatura de greuges, Consell Econòmic i Social, Consell de desenvolupament industrial i agrari, directrius d'ordenació territorial, Consell balear de la funció pública, sindicatura de comptes, etc.

Aquestes són algunes de les actuacions que s'haurien d'emprendre en un any de transició cap a la plena integració dins la Comunitat Econòmica Europea. Algunes figuren a la descripció de determinats programes, però o no hi veim consignació pressupostària o aquesta és absolutament insuficient.

Sí, ja ho sabem, ara pujarà a la tribuna el Sr. Forcades i ens dirà que no hi ha ingressos suficients. I té raó. Els ingressos que provenen de l'Administració de l'Estat sols suposen el 17'4% del pressupost i els del Mercat Comú, el 3'1 %; mentre que les taxes i els tributs propis ja són el 65%, i l'endeutament comença a ser considerable. Què hem de fer doncs? Mentre vostès es convencen que l'única via que ens permetrà accedir als mateixos sostres competencials de les comunitats històriques és la reforma de l'Estatut, o se'n convencin els electors, els suggerim allò que els governants demanen als governats: s'estrenyin el cinturó.

Per exemple, comencin a suprimir alguns cotxes oficials ja que la nostra autonomia s'assembla a una república sobirana quant al parc automobilístic. Som la Comunitat amb més cotxes oficials per nombre d'habitants.

Suprimeixin algunes despeses en publicitat. La veritat és que no els puc dir quants de cents de milions, perquè estan ben dispersats, però sempre podrien prescindir de la promoció turística dins les nostres illes, per exemple. Mirin de reduir les despeses de personal, amb 2.400 funcionaris ja n'hi deu haver prou.

Dels alts càrrecs i assessor no en parlarem per no rebentar el discurs al Sr. Alfonso que és qui ha duit la iniciativa.

Tal vegada podríem suprimir alguns dels 210 milions prevists per a dietes, viatges i trasllats, i aquí no hi entren els de les empreses públiques, gelosament guardades com un secret de confessió, tanmateix ja hem anat tres vegades al Japó i, la veritat, aquests japonesos són mals de decidir.

I acabaríem rebaixant els 335 milions per a estudis i treballs tècnics. La veritat és que vuit anys estudiant ja comencen a ser molts, tal vegada hagi arribat l'hora de deixar els estudis i posar-se a fer feina.

Si volen, senyors del Govern, el Grup del PSM i EEM els en suggerim una de feina: refacin aquests Pressuposts. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Té la paraula el Conseller d'Economia i Hisenda, Sr. Forcades. Queda oberta qüestió incidental.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (ALEXANDRE FORCADES I JUAN):

No em trobarà amb Descartes, em trobarà més bé amb Adorno, amb el discurs modern de la modernitat, però aprofit aquesta cita per dir-li, vostè què és?, un positivista lògic, un seguidor de Wittgenstein, o més aviat vol pensar que com que jo som paperià si vostè firma qualsevol cosa, encara que no tenguí significat, li he de refutar? Perquè li vull dir amb tot el cor que trobo que vostè fa un conjunt d'argumentacions, tal vegada de cor, on no hi ha criteris, conceptes per trobar-li un significat i per poder-li rebatre. Aleshores, sembla que la modernitat està d'acord que quan una cosa no es pot refutar perquè no té els principis per ser refutada, és un *doi*, no, perdoni, no és això, és una altra paraula que ara no em surt.

Però, amb tota seriositat vull passar a contestar la seva esmena, on li agraeix l'estructuració, perquè encara que vostè ha anat mesclant els conceptes, ha heretat, en certa manera, el rigor intel·lectual dels seus antecessors, i ha plantejat l'esmena amb honestedat. I li contestaré amb aquesta mateixa honestedat i, per tant, li demanaré perdó per anticipat, sí, per nervis, els dubtes que tenc es converteixen en radicalismes.

Ha parlat de control. Jo afirm, comparant lleis de pressuposts, que aquesta Conselleria d'Economia i Hisenda, des dels primers pressuposts de l'any 87 fins ara no ha baixat el control que tenia aquest Parlament, en relació amb una època en què el Govern estava en minoria o en una condició governamental més difícil que l'anterior i no estava en majoria. I li afirm que si vostè compara el projecte de pressuposts del 92 amb el del 91, hem augmentat el control, perquè hi ha un concepte molt important, que me n'adon que les seves senyories no han reparat, que és aquesta proposta de modificació de la Llei de Finances, tal vegada mal comunicada, mal expressada, mal raonada; els intent convertir els organismes autònoms en conselleries, amb el més estricte control del Parlament, d'aquesta conselleria i de la Intervenció general. De manera que li afirm, en base a aquests arguments, que en relació a l'any passat hem augmentat el control.

Vegem com podem defensar que els ingressos es troben sobredimensionats. El primer que li vull dir és una cosa important, si per fer país hem d'endurir el tractament amb el tema d'ingressos d'aquesta comunitat, jo per fer país m'apunt a quasi tot; el que voldria és que vostè miràs quins són els principis generals realment reconeguts dins el Regne d'Espanya, tant pel Govern central com per les autonomies per al tractament

d'ingressos. Els ingressos són una estimació, i així com les despeses són limitatives, l'ingrés, sobretot en el cas d'una autonomia que no pot liquidar en dèficit, és una estimació que si no compleix, el problema serà per al Govern i no per al Parlament que el tindrà agafat per les xifres.

Es més, em fa una enumeració de taxes, i efectivament li he de dir que si hem d'ordenar el grau d'execució o l'atenció d'aquest conseller a la Llei de Pressuposts, lògicament serà millor o pitjor; jo he de fer una reflexió, no estic massa content de com actuem amb les taxes, amb les multes, i he posat fil a l'agulla, i hi ha una cosa que ja arribarà, l'hem posada en marxa -és com el cap de la Guàrdia Civil, no?-, el Conseller d'Economia s'ha posat a escriure i ja arribarà, però bé, no hem quadrat mai els pressuposts amb aquestes taxes. Hi ha una història, i he estat criticat, va ser un debat importantíssim en els darrers pressuposts, que amb els ingressos, en tot cas, els hem superat, no trobo cap argumentació per poder concordar aquest tema.

No ha parlat molt dels temes socials, els ha enumerat. Vull entrar en el tema, perquè sempre prenc nota i quan actua el PSM i EEM en aquest temes li contest. La veritat és que he repassat els pressuposts, la memòria de la part primera, el programa de la Conselleria de Seguretat Social, i crec que hi ha un compromís bastant concret d'acompliment de la Llei d'Acció Social, del Pla Quadriennal, i uns compromisos que agafa la Conselleria, tal vegada amb uns instruments, amb uns mitjans, per exemple la conselleria és molt partidària de complir els objectius amb un sistema de concerts, de convenis -tal vegada vostè ho faria d'una altra manera-, però em pareix que realment hi ha un compromís absolut, tant a la memòria general dels pressuposts, com a la memòria completa de la Conselleria de Sanitat. I hi ha un total de 4.748 milions de pessetes en temes d'acció social, de forma que passam del 6% mínim a un 10'17.

Per altra part, en aquest tema hem d'anar a ponderar, i aleshores, sí, hi ha una altra esmena on m'accepta que estan quantificats, jo pens que estam en un 10% i em diu que falten objectius, jo don per complimentat el fet que no és així com vostè diu.

No existeixen programes concrets de política medi ambiental. Bé, la política medi ambiental està bastant difuminada, un tema que ha sortit aquí i que es podria discutir és a veure si hi ha d'haver una concentració o no d'actuacions medi ambientals, cosa que seria una discussió racional amb punts de vista diferents. Si vostè suma tot el dedicat a medi ambient, no podem concordar la seva actuació, i si anam al programa concret de medi ambient de la Conselleria d'Obres Públiques, l'augment és de l'ordre d'un 56% i aleshores hi ha un compromís d'aconseguir els següents objectius: millora d'educació, compliment dels objectius de la Llei d'espais naturals, determinació d'incidències de pedreres i control de les depuradores. Objectius que si vostè els compara amb els dels anys passats dona la casualitat, per a qui intervé, que no són exactament iguals, sinó que el 75% és diferent, hi ha una preocupació.

I a mi m'agradaria arribar a un dia en què pogués discutir amb vostès i la discussió fos, miri vostè agafa aquest mètode objectiu i està equivocat, vostè confon un fi amb una necessitat, vostè fa un *output* que no lleva aquesta necessitat, amb aquesta activitat no tindrà aquest objectiu, amb aquesta despesa no actua amb

eficàcia, ho fa amb eficàcia, amb eficiència, però, la veritat, Sr. Sampol, és que no em puc posar al seu nivell perquè no parlem el mateix llenguatge.

Moltes inversions previstes són immaterials. Li vull dir una cosa, estic disposat a anar cap a la independència financera, qualche dia escriuré quin és el meu nacionalisme, que no és un nacionalisme de pa amb fonteta, i aleshores tal vegada vostè hauria d'haver ponderat els seus sentiments socials -que igual els tenim els altres- amb els sentiments nacionals, i veure que per anar a la independència financera i per fer país, tal vegada hauríem d'aconseguir no dependre tant de Madrid. De vegades les guerres han produït les grans reformes, i no hi ha dubte que les persones que estimam el país estam en guerra permanent amb el Govern central d'una forma civilitzada i jurídica. Aleshores hem de veure quins són els camins més importants i no confondre els sentiments socials amb els nacionals.

No contemplam cap tipus d'alternativa al sector agrari, jo li demanaria, i ho faig per estalviar temps, que llegís concretament la memòria de la Conselleria d'Agricultura dels Pressuposts. Descriu, preveu la crisi, preveu perfectament el canvi de situació de la política agrària comunitària i proposa unes actuacions concretes. De manera que en cap moment, el Conseller d'Agricultura no s'ha proposat evitar la crisi d'això o d'allò, sinó que ha proposat unes alternatives, precisament si hi ha qualche cosa bona en aquest Govern és una política agrícola que a partir d'una situació actual i partint d'unes premisses que fixa Europa és un intent en creativitat, en imaginació; i jo li demanaria que qualche dia fessin comparèixer el Conseller d'Agricultura per tal que explicàs les feines conjuntes que es fan, per exemple, amb el SIMBE, i veurien que la seva crítica no és constructiva.

Estudis. Això sí que és important. Hi ha una crítica amagada però continua que gastam molts de doblers en estudis. Bé, jo li diria el següent: a Déu gràcies, la majoria de doblers per a estudis les gastam en estudis encarregats pel Parlament, i molts d'aquests encarregats pel PSM i EEM que a un servidor sempre li han anat molt bé. La ràtio admesa en aquests moments pel Govern Basc, per exemple, que gasta els nostres doblers, és un 2% del pressupost, ràtio, diguem, germànica, basca, aberzale, jo arribo a un 0'07, i quan dic jo vull dir el Govern, en el bon sentit de la paraula.

No hi ha actuacions per a Europa, vostè sap qui tenc a Europa en aquests moments, sap qui hi ha a Europa? Els agrada? Jo he cercat la persona adequada i amb una sola persona feim feina i ens estam preparant, i en aquests moments amb l'euroventanilla -perquè això de l'eurofinestreta em pareix que no és correcte, jo crec que és una altra expressió- estam intentant arribar a tots els racons de la societat, i fins i tot amb les patronals perquè són aquí, tenim programes permanents d'informació, etc., etc. Aleshores, no em parli com un mestre d'escola, dient-me una sèrie de coses que s'han de dir -perdoni, jo dic un mestre d'escola en el bon sentit de la paraula, no en un sentit pejoratiu, perquè pens que el futur del Regne d'Espanya està en el fet de tenir bons mestres d'escola, a veure si ens entenem, i tenc una tia meva que és mestra d'escola i que em va ensenyar a llegir *El Quijote*, em va ensenyar a escriure sense aixecar la mà i em va ensenyar aritmètica, i li agraeisc.

No es preveu cap acció de reciclatge de productes tòxics perillosos, bé, realment no li puc concordar, hi ha un programa específic per a Mallorca, un programa per a Menorca, s'estudia Eivissa i no fa molt de temps he firmat un conveni, el primer pas del megaparc ha estat amb Menorca, i hem firmat un conveni amb l'Institut Tecnològic de Bijuteria, la part més important dels 70 milions, els tractaments residuals, equips d'aspiració, etc., de manera que no em vengui amb aquestes coses.

Sr. Sampol, a mi el meu Secretari General em prega des de fa sis mesos que em compri un cotxe nou, perquè diu que tenc el cotxe amb matrícula AD -no és que estigui en AD dels pressuposts, perquè supòs que està pagat-, i em diuen que les reparacions costen més que un cotxe nou, de manera que, per favor, crec que va ser mèrit del candidat a l'oposició, quan mirades d'enfora les passades eleccions, veig tres grans temes que varen sortir: el finançament, jo crec que amb l'ajuda del PSM i EEM és un tema que PP-UM i el seu partit han fet comprendre a la societat balear que era una tema clar; però hi ha un altre tema, som bon negociadors, no està tan clar, eh?, en aquests moments, a pesar que vostè diu que li saben greu aquestes coses, pareix que la societat balear abans d'això que s'ha produït aquí dins, demandava això, en aquest moment el que vostè critica i jo accept per disciplina, la societat balear ho demanda, siguem humils, pensem allà on vivim.

El tercer tema va ser, som bons administradors. Jo crec que és un error de comunicació. Crec que quan va plantejar el líder de l'oposició el tema dels cotxes, jo no puc, encara que hi ha signes externs que ens puguin comprometre aparentment, crec, pel que he fet com a Conseller d'Economia i Hisenda, que no és cert que siguem mals administradors. Les coses es poden millorar, si algú em diu, no és veritat que es podria augmentar el rendiment? Vostè sap perfectament que hi ha la teoria del professor Pinillos, de l'aquiescència del sí, segons com vegi la pregunta vostè dirà que sí, crec que pot millorar, però el que ha dit dels cotxes no li concorda en absolut. Jo visc contínuament amb els meus col·legues, i li puc dir que pel que fa a despeses de representació, a sous, a dedicació, a cotxes, a protecció, a seguretat, a parafernàlia, li puc dir que em pareix que no solament estam en línia, sinó que som dels més modestos. Una altra cosa és que ho sabem explicar.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Té la paraula el Sr. Sampol i Mas.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Ens passa el mateix, Sr. Forcades, pareix que no trobam conceptes per replicar-nos mútuament. Jo del seu discurs, aquestes són les notes que he pres: "Presentació del Sr. Forcades". El que sí li vull dir és que és un gust debatre amb vostè.

Jo no he dubtat en cap moment, Sr. Forcades, de la seva capacitat de control de les distintes conselleries, m'he referit que els parlamentaris tenim dificultats per accedir a la informació de les despeses que fan les distintes conselleries, que no és el mateix. Ha de quedar ben clar el tema.

Em parla que els ingressos són una estimació, i és veritat; però amb els pressuposts sempre passa una cosa, i és que els ingressos sempre queden curts, i les despeses sempre queden llargues. Per cert, aquests 380 milions que han sortit a darrera hora de la llet, d'on surten? No són als pressuposts, supòs que serà dèficit. Torn a insistir, d'on surten aquests 380 milions?

Crec que m'ha replicat al que no he dit. No he parlat d'acció social, i vostè m'exposa que tenen un programa d'acció social, per això a la secció d'acció social només li farem esmenes parcials, i a les altres, a les que jo he fet més referència, els farem esmenes a la totalitat si arriba el cas que aquesta esmena a la totalitat no s'accepta. pe totes maneres, el Sr. Sebastià Serra em diu que hi ha poca assignació per a les borses de pobresa.

Respecte de la política de medi ambient. Als anteriors debats que he llegit -he llegit una mica els debats que hi havia hagut els anys anteriors-, també a altres debats a què vaig assistir, com el de política general, crec que deu fer dos o tres anys que sent parlar de directrius d'ordenació territorial, de plans directors de ports esportius, de plans directors de pedreres, però en aquesta conselleria jo no hi veig govern, crec que en aquests temes passen olímpicament, estan en els pressuposts? Ja veurem si enguany es duran a terme.

Però anem al tema del nacionalisme i la reforma de l'Estatut. Quan parlàrem al debat de política general, que plantejàrem la reforma de l'Estatut, ja hi va haver unes rèpliques violentes, quasi se'ns va acusar de separatistes, radicals per plantejar la reforma de l'Estatut, no ha estat el seu cas, però pareix que la cosa excita molt. La reforma d'Estatut és contemplada a la Constitució, el que no hi està és el pacte autonòmic, i li vull llegir un paràgraf del seu discurs del debat de pressuposts de l'any 89: "Comunitats qualificades d'històriques que han accedit a l'autonomia per l'article 151 versus el 143, per cert, article pel qual nosaltres en els cinc anys pareix que hi havíem de poder accedir o equiparar-nos, i no ha estat possible, tenen un pressupost amb una influència damunt el seu PIB del 20%, fet pel qual les seves polítiques explícites gaudeixen d'una fundada operativitat i consistència. La influència del pressupost de la nostra comunitat sobre la generació del nostre PIB és de l'ordre d'un 2'5%. Vegin, doncs, la diferència d'influències d'unes i altres autonomies, a la nostra, que encara estam esperant, com a conseqüència de la reforma de l'Estatut, poder gaudir dels seus avantatges econòmics", i ja sé que això no li hauria de dir a vostè, perquè ha dit que accepta aquest pacte per disciplina, però, en definitiva, ja em va dir en comissió que vostè era pessimista, pessimistes ho som tots, vostè pessimista i jo pessimista, i creim que en realitat sortirà poca cosa d'aquest pacte, el manà no ho serà.

En agricultura, li he dit que no teníem política de transformació de productes agraris, vostè no m'ha contestat al que jo li havia dit, jo havia mesurat molt bé el que deia, i la veritat és que amb la política agrària d'aquesta conselleria, no veim altra sortida que continuar donant doblers, pareix que l'única possibilitat de sobreviure que tenen els nostres pagesos serà fer de jardiners, fins i tot els haurem de pagar perquè tomin les ametlles dels ametllers.

Europa, efectivament hi tenen una persona, i li reconeixem, cosa que demostra la nostra vocació europea, hi ha una persona molt qualificada per cert, i els donam l'enhorabona. Però estam a un

any de l'entrada de l'acta única, no és tema d'una persona, per molt bona voluntat que tenguí i per molt qualificada que sigui.

El Centre de Documentació Europea, miri, li posaré un exemple que és molt il·lustratiu i que pot definir el que passa amb la política comunitària, fa un any la Comunitat Europea va disposar una línia de subvencions per rehabilitar edificis que antigament estaven destinats a activitats industrials, hi va haver un ajuntament petit del pla de Mallorca que disposa d'un conjunt de molins fariners d'un gran interès patrimonials, els molins fariners entraven de ple dins aquesta línia de subvencions ja que eren edificis dedicats a una indústria, la transformació del blat en farina, i els representants municipals i tècnics varen veure el cel obert, les portes d'Europa obertes i començaren a telefonar a Brussel·les, a Madrid, i per tot els digueren que les competències en patrimoni estaven transferides i que s'havien de dirigir a la Conselleria de Cultura; telefonaren a la Conselleria de Cultura i hi feren visites, i el no-sap-no-contesta va ser la resposta. Naturalment, els representants municipals d'aquest poblet varen veure frustrada una incipient i efímera vocació europea, mentrestant els molins fariners continuen la seva gradual degradació; ningú no els ha dit que ja no són europeus.

Moltes de gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Sampol. Per tancar la qüestió incidental, té la paraula el Conseller Sr. Forcades.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Alexandre Forcades i Juan):

Sr. President. Crec que quan hi ha un debat d'aquest tipus, el normal és que assentem la qüestió en temes amb què puguem avançar, aleshores quan vostè em conta d'aquest poble, jo creia que em parlaria d'una mancança del Centre de Documentació Europea, de direcció general d'economia, però si és així, cal interpel·lar la Consellera de Cultura i en qualsevol cas, ja li dic que per decret aquesta conselleria coordina els temes d'Europa, de manera que digui vostè a aquest poble que vengui a la Conselleria d'Economia, a veure si posam fil a l'agulla i actuam.

De totes maneres li vull dir que en el tema d'Europa hi ha moltes accions, hi ha un tema en el qual creim molt que és el tema de la formació ocupacional, nosaltres creim que la forma de preparar-nos, vostè m'ha fet una pregunta i, efectivament, què vol dir fer país?

Jo voldria deixar un país amb una independència financera, convertint les amenaces en oportunitats, i amb una fortalesa per poder fer front a les debilitats i amb un sentit d'emancipació que el dia que governi un altre partit, aquesta regió, aquest país, aquestes illes diferents al continent, tinguin una personalitat pròpia davant l'Europa de les regions, i pensam que s'ha d'actuar amb aquesta orientació, un complement al turisme -que m'ha costat molt, perquè fins que no he dit complement, cregui'm que la societat civil no hi ha estat conforme, jo parlava d'alternativa i tenia problemes, he trobat la paraula complemento, quin complement?

Anar a Europa i dir-los, mirin, ja que vostès ens han rebutjat l'objectiu 1 i l'objectiu 2, i tenim el 5B no sé per què -ho sé-, per favor, vostès que parlen de l'Europa creativa, de l'Europa de les noves tecnologies, aquí hi ha un projecte, un projecte que converteix la debilitat d'un territori trossejat, d'una població separada, amb un ens que telemàticament pugui fomentar els treballs a distància i pugui, en aquests moments, convertir-se en una regió europea creativa, sense cap por a les regions més riques o més grans. Aquesta és l'Europa, i en el meu discurs he fet menció especial d'això, i contínuament públic i difonc quin és el nostre programa, la nostra planificació, els nostres projectes, i anam per aquí, aleshores, modestament, a través d'aquests cursos de formació ocupacional de la Conselleria de Treball, a través de contactes amb qualsevol associació, sigui sindical, sigui patronal, intentam arribar a la societat civil.

Nosaltres pensam que l'important és preparar una regió competitiva, i per crear una regió competitiva més que influir amb un *nohow* el que hem de fer és el que va fer Suïssa. Suïssa en aquest moment és un estat competitiu amb la xocolata, i no produeix cacau, i per què si Suïssa és competitiva amb la xocolata sense tenir cacau, nosaltres no podem ser competitiu amb moltes altres coses endemés del turisme, on també cal augmentar la competitivitat? Li contest amb tota intenció al tema d'Agama i de Blahi, això és un tema dels pressuposts del 91, i amb tota intenció li dic en aquests moments que no és del 92, demani al Parlament, ens facin comparèixer, facin comptes damunt aquest tema que tot tendrà contestació, jo de moment tenc els números nostres molt clars.

Discutiré amb tot carinyo aquesta suggerència feta per vostè, a través del Sr. Serra, amb el Conseller de Sanitat, per veure si hi ha o no hi ha per a borses de pobresa, hem d'establir prioritats, hem de veure quina part de raó té en un tema concret, que sempre, naturalment, si parlam de borses de pobresa, difícilment, amb el cor, li podem contestar que hem fet el suficient. Saber el que és suficient o insuficient en un tema on entra la sensibilitat social és difícil.

Nosaltres no podem fer dèficit, li ho he explicat. Pensi que nosaltres no podem fer apel·lació al Banc d'Espanya, en conseqüència, ni per als 380 milions ni per a la resta, podem tancar amb dèficit.

Gràcies, Sra. Presidenta.

(El Sr. President s'absenta de la Sala i pren la direcció del debat la Sra. Vice-presidenta primera).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. El Grup MIXT ha fet saber a aquesta Presidència la seva voluntat de repartir-se el temps. Té la paraula el Sr. Peralta.

EL SR. PERALTA I APARICIO:

Gràcies, Sra. Presidenta. Sres. i Srs. Diputats.

Fonamentalment, amb els arguments de l'esmena a la totalitat que ha estat presentada pel Grup PSM i EEM, podria dir que estic absolutament o quasi d'acord amb molts dels seus punts. He de dir que coincidesc plenament que la forma en què estan

presentats aquests pressuposts, igual que el que he pogut estudiar d'anys anteriors, no facilita massa, per no dir gens, el control parlamentari d'aquests pressuposts i del desenvolupament que tindran.

Per una altra banda, és evident que els ingressos estan sobredimensionats, inflats, perquè a la vista d'allà on es fonamenten aquests ingressos, que és, apart del deute que s'incrementarà d'una forma important, també he de dir que fonamentalment en el Capítol d'ingressos aquests pressuposts es volen nodrir d'una sèrie d'imposts un dels quals ja vam debatre aquí, el cànon d'aigües, on, ja ho diguérem al debat, difícilment es podran complir les previsions, perquè abans d'entrar en vigor, quan venguin les esmenes parcials, ja han començat, per informacions que varen sortir a la premsa, a aparèixer retalls importants. Les previsions inicials quedaran molt enfora, però, no obstant, es mantenen íntegrament en aquest projecte, la qual cosa vol dir que difícilment això es podrà complir.

Evidentment, si per una banda, els ingressos que es programen des de la mateixa comunitat, i per una altra els ingressos que vénen de Madrid són realment -i amb això hi estam tots d'acord- molt curts i molt poc significatius pel que realment es necessita aquí, a la nostra comunitat, difícilment ja aquest capítol es podrà complir. Si no es poden complir els ingressos, quant a despeses cal dir que molts dels programes que estan formulats teòricament en aquests pressuposts, tampoc no es podran dur endavant.

Per açò, fonamentalment amb els punts presentats pel PSM i EEM, hi estic pràcticament d'acord.

Aquesta inversió estatal, aquí ha sortit al debat que hi ha hagut anteriorment, abans de la qüestió incidental, aquesta escassa inversió estatal evidentment obliga, perquè no hi ha una altra solució, a arribar a un creixement exagerat del deute. Evidentment, quan es fan crítiques de moltes institucions perquè el seu deute és exagerat, en aquest cas, crec que aquesta crítica ha de ser extensiva a la mateixa comunitat, al mateix Govern, perquè amb aquest projecte de pressuposts al que tendirà és a açò.

Per una altra banda, també, s'observa en aquests pressuposts un desequilibri proporcional important entre les inversions previstes per a les diferents illes, i vist des de l'òptica d'una illa menor, encara que això serà un tema que es tocarà amb més profunditat en el moment de les esmenes parcials, evidentment hi ha un desequilibri important, i hem de dir que, si bé s'incrementen les inversions concretament cap a l'illa de Menorca, que és el cas de què parlo en aquests moments, continuen essent insuficients aquestes inversions per a les necessitats que hi ha.

Podíem dir, en línies generals, que hi ha molts de temes d'aquests pressuposts que no ens agraden gens, que coincideixen plenament amb els fonaments d'aquesta esmena a la totalitat pel seu caràcter poc social, crec que no fan un plantejament explícit del caràcter social que tendran aquests pressuposts, no queda clar quina serà la funció social que es donarà a aquests pressuposts, hi ha, com ja s'ha dit, un retall important en matèria de cultura, cosa que creim bastant lamentable, i així mateix hi ha en el conjunt un irrealisme total

quant al seu compliment que ja se sap, jo crec sincerament que el mateix Govern sap ja per endavant que difícilment aquests pressuposts es podran complir amb la seva totalitat, perquè si per una banda estan inflats, per una altra banda hi ha tot un irrealisme quant als plantejaments de la funció que es vol donar a les diferents partides, difícilment es podran dur al seu terme en la seva totalitat. Apart que són, des de molts de punts de vista, insatisfactoris.

Ara bé, cal dir que això no vol dir que aquests pressuposts, que són curts, que són irreals des de tots els punts de vista, no tinguin una sèrie d'aspectes positius, perquè del que està previst hi ha una part que sí es complirà, per la qual cosa tendran, amb tota seguretat, el suport de la majoria parlamentària que sustenta el Govern i, per tant, sortiran endavant.

Jo voldria fer una petita explicació de vot. Molt breument. En aquest sentit, no donaré suport a aquesta esmena a la totalitat, el meu vot, en aquest cas, a diferència dels meus companys de grup, serà d'abstenció perquè entenc que aquests pressuposts amb la seva formulació teòrica, amb el que és el seu eix, es podrien millorar molt amb les esmenes parcials que vendran al seu moment. I no renuncio a presentar esmenes parcials i donar el meu suport a aquelles que tinguin un sentit positiu, vinguin del grup que vinguin, no vol dir això que consideri aquests pressuposts totalment i absolutament negatius, per tant el meu vot serà d'abstenció.

Jo diria una cosa respecte dels pressuposts, una cosa que és diu a Menorca, són uns pressuposts per una banda insuficients i de difícil control parlamentari, les necessitats que té la Comunitat Autònoma són moltes i, en aquest cas, com diuen a Menorca, la processó és llarga i el ciri és curt. El ciri que ens ve de Madrid és curt, el que es vol posar des d'aquí no és massa real, i és lamentable que encara d'aquest ciri s'hagin de fer una sèrie de miques que a l'hora de distribuir no hi haurà un coneixement real d'on van totes i cadascuna de les partides, fins que vingui la liquidació dels pressuposts, cosa que ja s'ha dit amb anterioritat.

Per tant, encara que el meu vot en aquest cas sigui d'abstenció, jo voldria dir als senyors del Govern que anessin en compte amb aquest ciri, no sigui cosa que en fer miques tan petites es cremin els dits. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Peralta. També pel Grup MIXT, té la paraula el Sr. Pascual i Amorós.

EL SR. PASCUAL I AMORÓS:

Sra. Presidenta. Sres. i Srs. Diputats.

La intervenció més llarga per part del Grup MIXT, en aquest cas Unió Independent de Mallorca i Federació d'Eivissa i Formentera, correspondrà al Sr. Vidal que és qui ha assistit a les sessions de les comissions i que ha sentit els diversos consellers. Jo només faré una petita exposició per fixar la nostra posició i donar algunes raons.

Quan votem, avui vespre, el Sr. President dirà "s'aprova la xifra de 46.674.128.051 pessetes", per consegüent, una esmena a la

totalitat vol dir donar per bona aquesta xifra o no donar-la per bona. Si es vota a favor de l'esmena a la totalitat, vol dir que aquesta xifra no és correcta, i si no es vota l'esmena a la totalitat, vol dir que la xifra es dona per bona, per correcta.

Jo he escoltat amb molta atenció les intervencions dels que m'han precedir, el Sr. Sampol i el Sr. Conseller, i francament el Sr. Sampol ha posat el dit dins la llaga, ha donat un tant per cent d'augment de recaptació, de 14-16% que estaran dins la memòria, i el Sr. Conseller ha contestat amb una intervenció que jo qualificaria de policroma, com és habitual en ell, de molts de colors, però que a mi no em recorda un quadre, com per exemple Els girasols de Van Gogh, on es pot distingir el que és el gra de la palla, sinó que al final he quedat amb una intervenció molt policroma i molt abstracta, és a dir, interpretable per cadascun dels diputats.

No he trobat resposta a la justificació de la xifra de 46.674 milions de pessetes. I la pregunta que em faig és la que abans ens fèiem, després d'haver estudiat els pressuposts, és correcta aquesta xifra? és assolible o no? La resposta és que no i direm per què.

La xifra surt dels ingressos que són estimatius, però el que dona la capacitat de despesa és la capacitat d'ingrés, de recaptació o bé de deute. Respecte del deute és clar, ja s'ha dit aquí, 5.000 milions de pessetes que serviran per pagar 3.600 milions d'interessos, 858 d'amortització, pràcticament no ens queda res de deute. Podríem augmentar aquest deute, podríem substituir, en cas que els ingressos no arribin als 41.000 milions de pessetes, 46 manco 5 són 41, podríem substituir amb més deute. Jo pens que no és prudent.

I la xifra de 41.674 milions de pessetes que seria l'estat d'ingressos que preveu aquest pressupost es pot assolir o no? Jo entenc que és molt difícil, en primer lloc s'ha dit, el Sr. Sampol crec que ho ha dit bastant bé, que els increments previstos, les recaptacions de l'impost sobre el patrimoni, dels actes jurídics, superen el 10%, ha parlat de xifres de 14, 15, 16, d'aquest ordre de magnitud, quan la inflació serà més baixa del 8, i per tant s'ha d'explicar per què és que hi haurà aquest augment. Primera cosa.

Segona cosa. Es creen dos impostos nous, un és el famós cànon de l'aigua, que ja vàrem dir aquí, i ho mantenim, nosaltres, el Grup Parlamentari Mixt, demanam una reducció del 40%, per què? Molt senzill, perquè a Navarra que són 17 pessetes per metre cúbic, o 18, no me'n record, però d'aquest ordre de magnitud, es paga un cànon de sanejament, però continua havent-hi una subvenció per fer les depuradores com hi havia aquí abans, quan les tenia l'Estat abans de transferir-se i abans de tenir l'IBASAN, es donava el 50%. Ara es vol subvencionar tot damunt la tarifa i això dur a un cànon que és excessivament elevat, és el més elevat que existeix, el més elevat de tot l'Estat.

Aquest cànon s'ha intentat reduir amb una esmena del PP-UM, però és una reducció fictícia i petita, molt petita, perquè si agafam una família de tres persones que consumeixi 18 metres cúbics al mes, amb el projecte de llei que es va prendre en consideració li costaria 9.648 pessetes a l'any, i ara, amb les noves tarifes, amb la reducció del 20% de l'estat de la quota fixa i l'augment de 24'50 de la quota variable, passen a 9.100; reducció d'un 5'4%. Estam en una taxa impositiva molt alta per

a les famílies. Nosaltres no estam d'acord que s'hagi de pagar aquest cànon tan alt. També hem demanat que no es puguin fer potabilitzadores, que només sigui per a obres de sanejament, no, ha de ser també per a obres hidràuliques en general.

Aleshores, ja tenim un punt per als ingressos molt important, que és el cànon de sanejament, que són 5.400 i busques de milions de pessetes que estan previstos i que - s'hauria de davallar.

Anem al segon impost, impost sobre instal·lacions -no sé com es diu-, amb el qual s'esperen recaptar uns 3.000 milions de pessetes. Molt bé, encara no tenim aquest impost estudiat, no tenim cap postura presa, però hi ha un dubte i és si al final repercutirà o no damunt el ciutadà, jo pens que sí, perquè encara que es posi que no pot repercutir, en els costos s'haurà de fer alguna cosa, a no ser que ens paguin de tot l'Estat i només s'augmenti aquí i les altres comunitats autònomes no tinguin aquest impost i es reparteixi a tota Espanya, així sí que faríem un negoci, i l'aplaudiríem, però pens que no acabarà bé.

Però és que hi ha un altre factor. Estam segurs que aquest segon impost no serà recorregut pel Govern central davant el Tribunal Constitucional i subsegüentment suspès, amb la qual cosa deixaríem de tenir uns ingressos de 3.000 milions de pessetes? Estam en xifres amb què presumiblement estarem bastant per davall dels 41.000 milions de pessetes.

Però és que a més hi ha més coses, es podria, tal vegada, anar amb la mateixa quantia de les inversions si s'hagués fet un esforç en la despesa corrent, però és que aquesta despesa, a pesar de les xifres que ens ha llegit el Conseller, no és satisfactòria, perquè no és satisfactori l'augment del 17'9% del Capítol I, i molt manco és satisfactori l'augment del 27'12% del 11, o el 74% del IV. Total, 38'57% que és l'augment global de les operacions corrents, i el 52 de les operacions de capital, però clar, si llevam tots aquests ingressos i restam del 52% el que no podem gastar i mantenguéssim la despesa corrent, resultaria que el que hauríem augmentat de veritat seria la despesa corrent i no les inversions.

Per tot això, votarem a favor de l'esmena a la totalitat, perquè entenem que aquesta xifra de 46.000 milions de pessetes s'hauria de rebaixar.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pascual. Pel Grup Parlamentari PP-UM té la paraula el Sr. Huguet.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Un aclariment previ, si he pujat a la tribuna ha estat primer de tot per fer la consulta de si es podien agrupar els debats de les esmenes a la totalitat que presenten el PSM i EEM i el Grup SOCIALISTA Se m'ha dit- que no, per tant, ja que som aquí ho faré des de la tribuna, a pesar que serà breu aquesta intervenció, ho dic seriosament.

Ha de ser breu per força, tota vegada que intervenir després del representant del Govern i, en aquest cas concret, quan ha fet una intervenció punt per punt de l'esmentat a l'esmena a la totalitat per part del Grup Parlamentari PSM i EEM, poca argumentació pot quedar per al portaveu del Grup POPULAR-UM que dóna suport al Govern.

No obstant això, crec que el representant del PSM i EEM, igual que ha fet el Conseller, ha fet una intervenció, un discurs coherent amb el que han estat els plantejaments dels discursos que han vingut a fer aquí els diferents portaveus del seu partit en anys anteriors. Si bé li he de reconèixer -no sé en aquest cas quina és la seva professió, no obstant això, agraesc al Conseller que hagi fet una alabança als mestres- que ha fet una intervenció bastant ben estructurada i que ha fuit, crec jo, de les explicacions que s'havien de donar a aquest rosari de punts que estan posats a la seva esmena a la totalitat.

Segons el nostre criteri, ha fet una intervenció en dues parts, una primera que semblava una esmena a la totalitat dirigida al Govern central, i una segona, més llarga, perquè el debat pressupostari és el debat de la nostra comunitat, on basava principalment la seva esmena a la totalitat als arguments que són més o manco típics dins el seu partit.

I és clar, plantejat de la manera en què vostè ho ha plantejat, no reconèixer aquí que els mitjans econòmics per afrontar tota la problemàtica d'acció social, necessària en aquestes illes, les disponibilitats pressupostàries són insuficients, no reconèixer això és no reconèixer una evidència; però el seu company de grup, el Sr. Sebastià Serra, li podrà indicar que quan parlam d'aquest tema, sempre li dic el mateix, això és un pou on com més n'hi posin, més acció podràs fer, i mai no en tindràs prou, perquè les necessitats són moltes.

Però d'aquí a dir que la política d'acció social és gairebé nul·la, crec que no respon a la realitat. I com que jo les xifres no les sé manejar amb l'agilitat amb què les maneja el Conseller d'Economia i Hisenda, ell sí li ha donat quins eren els percentatges que es dedicaven a aquest tema. Percentatges que si els compara amb altres pressuposts d'altres comunitats autònomes, encara que aquí no hi som per fer comparacions amb altres comunitats sinó per respondre dels nostres pressuposts i dels nostres actes, se n'adonà que estam a un nivell no acceptable, sinó bastant superior a la mitjana dels pressuposts de les comunitats autònomes equiparables a la nostra, no a les comunitats autònomes de l'article 151, sinó a les nostres.

També se n'adonà que el programa d'acció social obeeix precisament al programa que ve marcat per la Llei d'Acció Social i per un Pla Quadriennal perfectament dissenyat i perfectament estructurat i aprovat i que per tant no s'ha de fer la seva reproducció als pressuposts.

Però si açò no és suficient, jo crec que vostè o vostès, perdó, a la seva esmena a la totalitat que s'ha de presentar sobretot des d'una òptica d'un grup d'oposició i, en aquest cas, tan significat i significatiu, no pel nombre sinó per la seva constant participació en els debats parlamentaris, no s'entendria que el Grup PSM i EEM no presentés una esmena a la totalitat, per tant sembla que hi ha una exigència, una obligació moral de presentar-la, si més no per fer una distinció de quins serien els seus criteris pressupostaris si tinguessin la possibilitat, llunyana,

de format govern en aquesta comunitat, llunyana per si mateixos, per mitjans propis, coalicions se'n podrien produir.

Conscients -pens interpretar que són conscients- del que acabo de dir, anticipen amb aquests onze punts per on aniran les esmenes parcials a les diferents seccions, quasi quasi podríem distribuir els onze punts en les sessions en què es divideixen els pressuposts de la Comunitat Autònoma per dir les esmenes parcials on aniran destinades. Però molt em tem que en el moment en què hagin de decidir on es lleven partides pressupostàries per posar-les a un altre lloc, ens podrem trobar amb la dificultat que coses que aquí es reclamen amb insistència no es podran realitzar si es que es vulguin detreure fons econòmics per fer més acció social o per fer més actuacions dins el camp de cultura.

Per tant, per part del nostre grup i referent a aquesta esmena, també és obvi, perquè no podria ser d'altra manera, que no li donarem suport, i no li donarem suport perquè creim sincerament que els arguments que s'han esgrimit aquí no són suficients per rebutjar en la seva totalitat els pressuposts d'aquesta comunitat autònoma. Sí són arguments suficients perquè a través del debat parlamentari posterior es puguin esmenar polítiques concretes a fi i efecte de fer les correccions que entre la correlació de forces parlamentàries es creguin adequades i convenients. Per tant, per part del nostre grup, dir que no donam suport a aquesta esmena a la totalitat i que ens la prenem com aquest avanç de totes i cadascuna de les esmenes que vostès presentaran parcialment als pressuposts. Res més, moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Huguet. Per a torn de rèplica, té la paraula el Sr. Sampol i Mas.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Agrair les intervencions del Grup MIXT, i fer referència, crec que és important, a una qüestió que ha plantejat el Sr. Pascual, que és la inseguretats jurídica que planeja damunt una part important d'aquests ingressos, com són els dos impostos de nova creació que encara es troben en tramitació.

Em sap greu que el nostre discurs no estigui massa en consonància amb el text de l'esmena a la totalitat, però hem fet el que hem pogut, la veritat és que aquests dies ens fan anar amb la llengua defora, per un diputat novell enfrontar-se amb dues creacions de nous impostos dins un debat de pressuposts, Déu n'hi do!, si els quatre anys han de ser així, perdrem el pèl.

Bé, un rosari de punts que ja suggereixen una esmena. Jo crec que ja hem plantejat dues qüestions importantíssimes, dos punts que justifiquen, cadascun per separat, l'esmena a la totalitat. Compartim el criteri del Sr. Forcades, que els pressuposts d'una comunitat autònoma són per fer país, i ho hem exposat fa un moment a la nostra intervenció, el que no compartim és el projecte de país que tenen vostès, a pesar que de vegades el Sr. Forcades amb les seves intervencions s'acosta un poquet, però no compartim el projecte de les distintes conselleries, fins i tot creim que estan en contradicció.

Vaig assistir a la compareixença del Sr. Cladera a la Comissió de Turisme, i va afirmar que els espais naturals serien la bandera de la promoció turística, que hi hauria fotografies dels espais naturals de les Illes Balears als programes dels tour-operadors. Tant de bo que la feina dels ecologistes servirà per a la promoció turística, tant de bo que no totes les actuacions dels ecologistes són negatives, perquè hi ha espais protegits gràcies que hi ha hagut una acció ecologista.

I el que no veim dins la secció més important dels pressuposts que és la del Sr. Saiz, de la Conselleria d'Obres Públiques i Ordenació del Territori, no veim les accions per protegir aquests espais protegits pel Parlament, que estan totalment abandonats. M'ho deia un constructor l'altre dia, vosaltres no voleu camps de golf, que voleu que estiguin abandonats com Es Trenc, com Sa Punta de N'Amer? Resulta que ara, la culpa que els espais naturals estiguin abandonats és dels ecologistes. Fa falta un pla de protecció i de recuperació d'aquests espais naturals, i la veritat és que no l'hem vist dins els programes de la Conselleria d'Ordenació del Territori.

Aquest país que vostès fan amb aquests pressuposts, no és el país que nosaltres construiríem.

I llavors el tema d'Europa, aquest tema és vital, és candent, és que escarrufa pensar el que ens ve damunt, fa falta un any i un mes per a l'entrada en vigor de l'Acta Única Europea, estam preparats? Es que és dramàtic, basta llegir els diaris cada dia. La població del pla de Mallorca descendeix gradualment, els camioners es neguen a pagar les multes, més de vint mil places esperen dins el calaix del Conseller de Turisme, el tema d'Agama i de Blahi, el cas dramàtic dels ramaders, els pagesos amb les terres absolutament abandonades, on va aquest país? I tot això, en gran part, és conseqüència de la gran competència que ve del Mercat Comú i que aquí no estam preparats.

No presentam una esmena a la totalitat perquè sí, cregui que hem estudiat molt a fons els pressuposts, ja li he dit, entre lleis i pressuposts fa un mes que no hi ha dissabtes ni diumenges, estam damunt això, i no dubtin que així com els hem donat la col·laboració i el suport sempre que ha estat per reivindicar el que és just per a aquesta terra davant el Govern central, si creguéssim que aquests pressuposts havien de complir l'objectiu de fer país i de fer país cap a Europa, els donaríem el suport, no ho dubtin, perquè amb això mai no hem estat partidistes, i en tenim proves. D'on llevarem partides pressupostàries? No es preocupi, en trobarem molts de conceptes per llevar doblers i per posar-los allà on nosaltres les posaríem, n'hi he suggerit alguns a la primera intervenció, però vaja aquest serà un debat de més envant i n'hi ha a voler de partides d'on poder retallar.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. En torn de contrarèplica ... Té la paraula el Sr. Forcades, queda oberta qüestió incidental.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Alexandre Forcades i Juan):

No puc acceptar, li he dit perfectament, per als ingressos hem aplicat els principis comptables generalment admesos dins el

Regne d'Espanya i dins la Comunitat Europea, això em pareix que ni és policrom ni és confús, és clar, però vostè s'ha suportat damunt un senyor que ha destacat el gran increment de Capítol 11, després d'un gran estudi, sense reparar dues coses importants, que allà hi ha concretament els menors que per augmentar el control parlamentari hem ficat els menors al Capítol II, 310 milions de pessetes, i hi ha els serveis nous d'hisenda per als impostos que van entrar en vigor l'any passat. Si així estudiam els pressuposts, la resta, com Europa, li vull dir que la burocràcia hi pot predominar, però mai conduir.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Vol intervenir. Sr. Sampol? Sí, té la paraula.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Vostè ha replicat el Sr. Pascual perquè havia usat uns arguments meus, ara veurem jo com faig aquesta rèplica, la veritat és que m'ha creuat els cables.

No sé si he utilitzat els termes correctes comptablement, el que sí és cert és que aquests ingressos de cap manera no hi ha cap possibilitat que es puguin complir. D'aquests 46.000 milions afirm aquí i avui que no se'n compliran 40.000, a no ser, ja he dit, que arribi el manà celestial, via pacte autonòmic o com sigui.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Sampol. Vol tancar el Sr. Conseller? No.

Se suspèn la sessió per un temps de quinze minuts.

2).- ESMENA A LA TOTALITAT DEL PROJECTE DE LLEI DE PRESSUPOSTS GENERALS DE LA CAIB PER AL 1992 R.G.E. NÚM. 2137/91, PRESENTADA PEL GRUP PARLAMENTARI SOCIALISTA.

EL SR. PRESIDENT:

Recomença la sessió. Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Diputat Sr. Alfonso i Villanueva.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Les intervencions anteriors m'han fet recordar que, encara que ens paregui molt llunyà o que fa molts d'anys, avui fa només setze anys que es va produir un fet que va significar per al nostre país i per a molts de nosaltres l'inici de l'esperança de llibertat, que va significar una primera passa perquè la reivindicació, la lluita per la democràcia, per l'autonomia, per la llibertat, començàs a caminar al nostre país, lluita que va estar massacrada durant quaranta-cinc anys -quaranta-cinc anys- per un dictador que va suprimir llibertats, va suprimir autonomia, va suprimir democràcia.

El debat pressupostari és -com vostès ja saben, l'inici del parlamentarisme es produeix precisament a la discussió dels

pressuposts perquè es discuteixen el que es deien els ingressos o els impostos del rei- l'acte de major calat democràtic que es produeix en un parlament, precisament perquè es discuteix el que farà un govern determinat, en aquest cas el govern del PP, amb els nostres doblers, i es discuteix lògicament com treurà aquest govern el nostres doblers. Siguem conscients, doncs, que en quinze anys el nostre país ha pegat un bot importantíssim en la consolidació de les llibertats, amb el camí cap a l'autonomia i, si encara queda molt de camí a fer, no crec que sigui oportú parlar d'independències des d'aquesta tribuna, encara que es digui en el nivell d'independències financeres, encara que sí és sempre oportú discutir i parlar i reivindicar el major grau possible d'autonomia dins un estat que es diu, i esperam que per molts de temps continuï dient-se Espanya, i que s'integra dins el Mercat Comú.

Fer recordatoris de vegades és bo perquè tenim la perspectiva perduda en certes ocasions, i qualque vegada va bé tornar-la a trobar.

Sr. Conseller, senyors del Govern, el Pressupost del 1992, així com altres anys els deia que era continuista, no ho és, el Pressupost del 1992 presenta importants novetats enfront de pressuposts d'anys anteriors; importants novetats amb les quals nosaltres no hi estam d'acord, però les coses s'han de reconèixer, novetats que no són, en la nostra opinió, positives, però en definitiva canvien d'una forma fonamental, i el Conseller ho ha dit, el pressupost.

La primera, la més important, la que ha suscitat autèntics nivells de discussió a nivell popular, a nivell públic i a més a nivell social, ha estat la creació de dos impostos. Òbviament el que ha suscitat més discussió n'és un, perquè afecta tota la població, l'altre menys, però parlarem d'aquests impostos. Dos impostos que suposaran gastar el Govern de la Comunitat Autònoma i que pagaran tots els ciutadans d'aquestes illes, la quantitat de 8.400 milions de pessetes, números rodons.

El primer que hem de dir aquí -després m'estendré més en això- és que posam en dubte l'exactitud d'aquesta estimació perquè el mateix Grup Popular fa correccions a dades bàsiques, com el nombre de places turístiques en el qual està basada una recaptació important de l'impost, i òbviament -després ho ampliarem- les modificacions introduïdes a la ponència, que encara no són llei, que estan a nivell de ponència, també modifiquen substancialment les estimacions fetes pel Govern, però en això ja hi entrarem. La segona novetat, i és important, és un bot enorme, un creixement quantitatiu enorme dels pressuposts. El creixement se sustenta en uns ingressos amb nous impostos, en certs cobraments d'actuacions del Govern, bàsicament està calculat l'Hospital Joan March que té major despesa i també bastants majors ingressos, i a nivell de despesa suposa un gran programa de depuració d'aigües. I a més, i amb això supòs que el Govern immediatament discreparà, continua l'increment de la despesa corrent.

Tercera novetat. Es produeix el primer atac del Govern a la Llei de Finances. Es petit, és modest l'atac. Té tres aspectes: el Govern cerca més ampla llibertat d'actuació, vincula els crèdits a nivell de secció i article -estaven vinculats a nivell de concepte, més ampla llibertat d'actuació-; segon tema important, es proposa la possibilitat de crear partides sempre que es puguin generar recursos via modificació de crèdits,

novetat molt important, el Govern té mans lliures per actuar; tercer tema important, també ho ha dit el Conseller, i ho sabíem: el Govern incrementa el control sobre les entitats autònomes, suposam, no ho sabem, suposam que aquest control sobre les entitats autònomes serà repercutit al Parlament i podrem tenir els parlamentaris o el Parlament, major control, ja que el té el Govern, sobre les entitats autònomes.

No parlen de temes importantíssims d'actuació legislativa com és integrar consorcis, etc., dins aquestes entitats autònomes o empreses públiques. D'això no en parlen, - s'haurà de fer via esmena, però és una primera passa, una Llei de Finances que sempre s'ha sentit a dir -mai des d'aquesta tribuna- que molestava el Govern, es comença a modificar.

Hi ha una cosa curiosa, ho hem de dir, la desaparició en aquest Parlament d'un diputat trànsfuga, el Sr. Ricci, ha tengut com a conseqüència immediata -bé, he dit la desaparició d'un diputat trànsfuga, el Sr. Ricci, m'han entès, no ha desaparegut el transfuguisme en aquest Parlament, per desgràcia-, anul·lar immediatament, i fan bé, nosaltres li donam suport, a aquesta proposta, l'única aportació que va fer el Sr. Ricci a la Llei d'Entitats Públiques, aquella aportació que no hi podia haver entitats públiques o vinculades entre el 10 i el 50%, o el 25%, que era un autèntic esperpent que vostès votaren a favor perquè estaven en certa manera en mans, en aquell moment i en certes coses, després es va demostrar que no, del Sr. Ricci. Immediatament que aquest trànsfuga se'n va, el Govern proposa retirar una bagatel·la, haguessin pogut proposar modificar tota la Llei, hagués anat millor, però aquesta era una bagatel·la que vostès votaren i que la retiren.

Jo voldria fer una pregunta, si m'ho permeten, i el Sr. Huguet riu, i quasi quasi és a ell que li hauria de fer, quantes vegades i quantes coses tornaran cedir, aquí o a una altra institució, per aquesta mateixa raó de transfuguisme? Roma no paga traïdors, senyors del PP-UM, apart d'altres Comunitats, vostès a aquesta idea l'han abolida.

Apart d'aquestes novetats, el pressupost continua, en la nostra opinió, amb la mateixa atonia dels darrers anys.

Hem repetit moltíssimes vegades que la vida econòmica de la Comunitat de les Illes Balears va per un camí, i l'actuació del Govern va per un altre. Els mateixos programes d'actuació econòmica d'altres anys, subvencions, actuació sempre per via de subvencions, tot això es repeteix any rera any.

I l'economia, amb una caparrudesa que no hauria d'esser, s'entossudeix que es vagi produint a poc a poc, que tendrien temps, que es vagi incrementant la crisi econòmica.

El sector agrícola-ramader que té un petitíssim pes específic dins el conjunt econòmic de les illes, continua caient amb esdeveniments absolutament espectaculars. Primer, cau la CAP, la gran cooperativa d'aquestes illes pràcticament ja ha desaparegut, s'ha liquidat i s'ha acabat el cooperativisme agrari perquè darrera ella n'han caigut d'altres, s'acaba el cooperativisme agrari. Ara, la crisi d'Agama i de Blahi, no només són fallides d'empreses, són fallides d'una política del Govern de la Comunitat Autònoma. Una política que no sabem on ens durà, 400 milions a la CAP, 300 milions entre Blahi i

Agama, on ens durà això? Això no és plantejar polítiques alternatives, això és pagar, subvencionar: clientelisme.

Quants de col·lectius està disposat a subvencionar el Govern? Quan aquí vinguin, el que discutíem s'altre dia, els 45 treballadors del pagès, i es presentin davant el Consolat de la Mar perquè no tenen feina, vostès també els pagaran? Quan vinguin els de qualque hotel que també pugui tancar, també els pagaran? Quan vinguin els treballadors del calçat, també els pagaran? Això no és política, o és que només ho fan per als ramaders? Això no seria justícia.

Política industrial. Jo crec que el Govern es demana què és això de política industrial, la veritat és aquesta. Vàrem consensuar un famosíssim Pla de Reindustrialització d'aquesta Comunitat Autònoma, pareix que ha mort abans de néixer. No s'ha aconseguit ni evitar les mancances de la indústria tradicional, enguany pareix que el calçat ha augmentat en 100 treballadors, n'ha perdut tres mil i busques en sis anys. Inversions japoneses que ningú no sap on són, no sabem quan s'encendran aquestes bombetes, possiblement mai. Indústria de tecnologia punta que és notícia als diaris però enlloc més. Mentre el sector industrial tradicional, el sector artesà d'aquesta Comunitat Autònoma a poc a poc va perdent pes específic, va perdent treballadors, cau el seu nivell d'activitat.

Fa dos anys, aquest tema no preocupava massa, el Conseller també ho ha dit aquí, el PIB el 88 havia augmentat el 6%, en aquests moments la cosa comença a ser molt més preocupant. Ens ha dit el Conseller que l'any 1991, les estimacions de creixement de producte interior brut estan en el 0'5%, tal vegada amb l'any turístic augmenta una mica més, podem arribar a l'1 %.

Què passa? Estam en crisi. La construcció, motor tradicional de l'economia d'aquestes illes, motor que empenyia l'economia, es troba en autèntica situació de crisi. El mercat immobiliari està en el 50% d'activitat, no convé impulsar la construcció via nou creixement d'apartaments turístics o hotels, si s'atura aquest motor, si no haguéssim tengut la sort, i ho dic entre cometes, que el turisme s'ha salvat en el darrer moment, enguany i segurament l'any que ve, per la violència de les crisis nacionalistes de Iugoslàvia, que hagués passat en aquesta Comunitat? Ja estaríem sota zero de creixement de PIB. L'any que ve estaríem molt més avall. Què fa el Govern?

Tots hem estat d'acord, sectors, partits polítics, etc., que tenim una oferta que tendeix a l'obsolescència, una oferta que no és de qualitat per atreure el tipus de turisme que voldríem que vengués a aquesta Comunitat Autònoma, s'han proposat des de distintes instàncies i fins i tot d'aquesta tribuna membres destacats del Govern, un gran pacte turístic. S'ha fet una feina, estam d'acord, s'ha rentat la cara a certes zones, s'han fet inversions importants, i això dóna imatge de més qualitat, però què passa quan s'entra dins l'hotel?

I què es va fer d'aquells famosíssims plans per atreure milers i milers de turistes via camps de golf? Senyors del PSM no es preocupin pels camps de golf, amb la Llei dels camps de golf, amb l'esperpent de la Llei dels camps de golf, no se'n pot fer cap de camp de golf, no se'n faran, no es poden fer. I el golf pot ser un mitjà per atreure un petit nombre de turistes, però s'ha de fer ben planificat; perquè què és el que passa? Els ho hem de

dir, senyors del Govern, què és el que passa? No s'ha fet cap camp i la majoria dels camps de fora de Palma estan en situació de quasi tancats, només es mantenen els camps de devora Palma. Aquesta era la política que des d'aquí ens predicaven per augmentar la qualitat? Les polítiques d'allargament de temporada, la temporada és cada vegada més alta i curta, per desgràcia, però de cada vegada és més alta i més curta.

I quina és l'actuació del Govern? La promoció? Respecte de la promoció turística, senyors del Govern, hem sentit el mateix tipus de promoció de sempre, exactament igual, anuncis que s'han de fer, carreteres que s'han de fer, etc., i als mateixos països, 800 i busques de milions de pessetes, on ens duen? L'important per demanar, per voler que vengui turisme de més qualitat, que és una autèntica necessitat a mitjan termini en aquesta Comunitat Autònoma, és absolutament imprescindible arribar a un gran pacte turístic amb tots els sectors implicats i començar els plans d'inversions imprescindibles per millorar l'oferta, no només la façana de l'oferta, sinó l'oferta turística. I hi ha instruments per a això, hi ha instruments.

Consell Econòmic i Social. Li hem dit de tot, jo li diria el convidat de pedra, estam el mes de novembre i és el convidat de pedra del. Pressupost, hi és sempre i no es crea mai. 1.000 pessetes, 0 d'execució.

Elaboració, formulació i discussió a nivell global del pla estratègic. Ens parlen al pressupost del pla estratègic, qui l'ha vist? El gran citat i el gran desconegut pel Parlament de les Illes Balears, ningú no coneix el pla estratègic, com no sigui els membres del Govern, que esperem que el coneguin, però a nivell parlamentari, la gran formulació estratègica de la Comunitat Autònoma, no la coneix ningú. Un altre parlamentàriament desconegut -i dic parlamentàriament- és el Pla de desenvolupament econòmic, existeix, hi és, el Conseller l'altre dia me l'oferia personalment, no hi ha cap problema perquè jo personalment el vegi, me l'oferia a una comissió, però l'ha de veure el Parlament, l'ha de presentar el Govern com un pla previst al Reglament, i s'ha de discutir.

S'ha tengut oportunitat de posar en marxa un procés d'actuació important precisament amb la creació d'aquests dos impostos, un procés de discussió de les necessitats econòmiques i socials de la Comunitat Autònoma, i la depuració és una necessitat social igual que el proveïment d'aigües, ja dic, una gran oportunitat de discutir com es creen els impostos perquè s'utilitzin i per anar endavant. L'oportunitat s'ha perdut.

No, l'impost d'aigües, li donarem el nom que toca, l'impost sobre consum d'aigua i l'impost sobre energia -jo em resistesc a dir-li impost ecològic, perquè no ho és, no té cap funció- tenen bàsicament una funció recaptatòria, ens hem de dotar d'una xarxa de depuració completa, que és necessària, i cream aquest impost, però ningú no sap com es distribuirà, l'impost sí, la xarxa com es farà, no se sap. I després feim una sèrie d'esmenes a aquesta mateixa llei que resulta que el càlcul del Govern de 5.400 milions l'hem de rebaixar en 800 milions, 800 milions de pessetes més o menys, menys que recaptarà dels 5.400 milions. La veritat és que no ho sé, el pressupost és nou, però pot ser que ho sigui massa.

Els consumidors individuals, cada persona, el conjunt d'aquests consumidors individuals pagaran 2.000 milions de pessetes

l'any que ve. Són quantitats importants, l'altre any també, també, més segurament, com és lògic, més. S'acabarà la depuració, on són els plans?, on és el pla hidràulic d'aquesta Comunitat Autònoma?, on són les actuacions? Hi ha un pla estratègic al paper, però no el coneix ningú. On coneixen el pla estratègic? Tal vegada moltes d'aquestes discussions no les faríem. Con quadrarà el pressupost, Sr. Conseller? 800 milions menys del cànon, és veritat, ja sé que és una estimació, no ho discutirem. 1.500 milions de transferències a ajuntaments, aproximadament, per les esmenes que ha aprovat el seu grup, on queden les previsions pressupostàries? Jo crec que no estan gens clares.

Si em permet, Sr. President, aniré acabant.

Jo crec que hi ha moltíssimes raons per no acceptar aquest pressupost i demanar que se l'en tornin, apart que és difícilment quadrable, encara que sabem que estam a nivell d'ingressos.

Apart d'això hi ha una sèrie de qüestions que, ja que no tenc temps, les resumiré.

El primer que he dit, no es poden equilibrar ingressos i despeses, però és un problema tècnic, a final d'any s'hauran gastat 38.000 milions, no 46.000 milions. Bé, el pressupost es pot aprovar així, però hem de saber que és difícilíssim equilibrar ingressos i despeses.

Els programes de despeses, com hem intentat demostrar en matèria econòmica, i podríem parlar de matèria social, no són, en la nostra opinió, adequats a les necessitats de la Comunitat Autònoma.

En tercer lloc, la preocupant, molt preocupant, situació de deute. 4.500 milions, no és veritat. 4.500 milions es paguen enguany més 3.500 milions de despeses plurianuals, es paguen 8.000 milions de pessetes compromesos pel Govern entre pagaments de deute, interessos i despeses plurianuals l'any 1992, se n'han pagat 10.000 milions l'any 1991, teòricament, el que significa que el Sr. Conseller quan s'aixeca cada matí, inclosos els diumenges, fa un taló de 22 milions de pessetes, per pagar deu tres retardats i interessos retardats, que cada ciutadà d'aquesta Comunitat Autònoma cada any paga per aquest concepte 11.426 pessetes. És veritat que hi ha necessitat de doblers, és veritat. Els temes de deute són delicats, i no és una crítica directa al deute, n'hi ha d'haver de deute, però no ha de servir com serveix aquest, per pagar deute, ha de servir per a plans que millorin la situació econòmica i social de la nostra Comunitat.

I, ja per acabar, senyors del Govern, i m'he deixat moltíssimes coses, el que els he dit crec que avala perfectament que aquesta esmena a la totalitat s'aprovi. El Govern té quatre anys per endavant sense problemes de majories, podrien planificar aquests quatre anys i dur el pressupost en consonància amb una planificació, amb la qual tal vegada no estaríem d'acord, però que seria conseqüència d'una planificació que voldria dur a un objectiu de millora econòmica i social a la nostra terra.

Per parlar d'economia i independència, el primer que hem de fer és tenir els objectius clars del que volem per a aquesta terra, i després parlar de la màxima autonomia amb l'objectiu fonamental de la millora de la qualitat de vida, de la situació dels ciutadans de la nostra Comunitat Autònoma. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Alfonso. Té la paraula el Conseller Sr. Forcades, queda oberta, en conseqüència, qüestió incidental.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA, HISENDA I PRESSUPOSTS (Alexandre Forcades i Juan):

Supòs que a mesura que vagi contestant em posaré en to vital, perquè realment amb la seva intervenció morfològicament m'ha sotmès a una espècie de somni, perquè el trobo desconegut respecte dels anys passats, no sé si és que realment no tenen massa arguments.

Pressuposts diferents. L'any passat va dir el mateix, va atacar, va raonar el gran increment dels pressuposts de l'any passat dient que eren electoralistes, que no sabríem gastar-los, etc., i al final s'ha sumat - no ho esperava de vostè a aquesta gran- la veritat és que li pos millor nota- inseguretat jurídica dels ingressos, etc.

Jo he dit diverses vegades que en qualsevol moment m'havia sotmès als principis generals admesos per plantejar els ingressos pel Tribunal de Comptes. Jo faria una aposta, Sr. Alfonso, jo pens que gràcies a la col·laboració del seu grup, els ingressos de l'any que ve podem ser, no 46.000 milions de pessetes, però sí uns 53.000 amb una postura pessimista, jo ho esper, lluitaré i usaré tota la meva influència per aconseguir-ho.

Parlant dels impostos, crec que és una discussió que ja l'hem tenguda, i hem tengut l'equivocació de crear això abans que els altres, hem tengut l'equivocació que estam a una societat molt tancada, intent que el meu nacionalisme no sigui d'una societat tancada, sinó oberta, com la de Popper, i clar, com que això no ha vengut en foraster doncs ... , si això ho haguessin creat a altres comunitats, quanta gent hagués vengut -no vostè, per suposat- a dir, escoltau, mirau el que fan, i amb una sèrie d'arguments de si cobram més ... Senyors, hi ha un pla de fer 45 depuradores en dos anys, les farem o no les farem, però la revisió està ben feta.

I l'altre impost, tots dos són impostos fiscals, són per recaptar, això ha de quedar ben clar, vostè sap que l'apel·latiu d'ecològic no li he posat jo, han de quedar les coses ben clares. En política de medi ambient, vostè pot actuar amb policia administrativa i actuar perquè no es pugui obrir una indústria, perquè es tanqui una indústria, o amb impostos no fiscals per fer el negoci ruïnós. però quan hi ha una sèrie d'activitats que consumeixen territori, que impacten damunt el territori, és ben just i ens basam en la Constitució, en les nostres facultats, en les directives europees per cercar una recaptació perquè aquestes empreses, no sé quines, internacionalitzin el seu cost i aquest reverteixi a la nostra comunitat, i nosaltres augmentem una certa independència financera per no haver d'estar tan tutelats pel Govern central i poder parlar més de tu a tu.

Els comentaris sobre la Llei de Finances no han estat cap atac frontal, de manera que jo veig que és un tema que em permet desburocratitzar la paperassa i em permet estimular per aconseguir ingressos als centres, però, sobretot, sobretot, la forma de convertir en conselleries els organismes administratius, jo crec que mereix un comentari que compensa els altres. Per primera vegada el Govern ha reforçat el control de

la Llei de Finances, i des del moment que aquests organismes són una conselleria més, senyors diputats, si no se sap utilitzar el control parlamentari damunt aquests organismes administratius, el problema és seu, no és un problema de control democràtic.

Hi ha un tema important que em permet contestar a tots. Vostès tenen el dret, determinats diputats, de raonar el seu vot i dir, no donarem suport o sí a l'esmena, votarem contra el Govern, jo tenc el dret de dir, quins raonaments més fluïdos, els suspenc intel·lectualment. Parlar del deute en el sentit, és a dir, pensem en una empresa privada que un any ven 30.000 milions de pessetes en una pòlissa de 5.000 milions de pessetes, i l'any que ve en ven 46.000 amb el mateix endeutament, amb el mateix recurs de tercers; els raons d'aquesta empresa augmenten meravellosament, i a l'hora d'atacar el deute del Govern, el que hauríem de fer és comparar, per exemple, amb el PIB, i aleshores el ràtio del Govern balear, deute viu en relació amb el PIB, és dels més baixos del Regne d'Espanya.

Concretament, el Govern central té 3'1 amb autonomies, baixa un punt sense autonomies, i nosaltres tenim un 0'27. El Govern central té un 30% del PIB de deute acumulat, i nosaltres no tenim res més que 2 punts, de manera que la situació financera de la Comunitat, que si bé és preocupant perquè a tots ens preocupa deure, és una situació que em sembla molt mal analitzada per tots els senyors diputats, el senyor que usa el deute per tornar deute i no s'endeuta més, pensat estructuralment és una situació molt favorable, i em sap molt de greu, Srs. Diputats, que hagin analitzat el compte financer de la Comunitat i hagin qualificat el deute, els que ho hagin fet, d'aquesta manera.

Jo pens, Sr. Alfonso, que tenim una visió del camp econòmic molt diferent. Dins les memòries d'aquests pressuposts hi ha un diagnòstic de l'agricultura que perfectament preveu els esdeveniments que s'han de produir, i aleshores en el tema de la CAP jo puc dubtar, i miri el que li diré, si era millor fer el que vàrem fer o repartir els 403 milions per càpita, per exemple. Del que no hi ha dubte és que el Govern d'aquesta Comunitat, davant una situació com la que es produí, que afectava un sector, agafar un any que permetés l'adaptació del sector, em pareix una postura legítima, crec que el Govern de la Comunitat actua en coses que afecten sectorialment per donar un temps de marge a la pagesia, per prendre una situació de recanvi, i ha passat el que ha passat, això se n'ha anat en orris, i han sortit els elements de la societat civil per poder fer front.

Precisament, dins l'enfocament de la política comunitària i dins l'adaptació de la Conselleria d'Agricultura, està en una actuació davant la pagesia cultural, tecnològica, d'ajuda, perquè aquesta gent es converteixi en empreses privades, s'adapti a les noves circumstàncies i vagi cap a la reconversió. Hi ha una previsió completa de la reconversió dins el pressupost de la conselleria, i essent absent el Conseller he fet una gran alabança del seu pressupost davant els altres grups, dient que realment crec que eren admirables l'objectiu plantejat i les activitats normalitzades.

I aquí dic que li vaig oferir el PDR, per què no li he lliurat?, perquè el lletrat va desfer el gran malentès, el lletrat va dir, té raó el Conseller, això va entrar al Parlament, doncs si va entrar al Parlament ... (Pausa) Pos al Parlament per testimoni i afirm

que el lletrat va manifestar, té raó el Sr. Forcades, el PDR va entrar al Parlament. Cerquin les cintes de la Comissió, i és un tema en què no ens hi hem de jugar el prestigi, ens hi jugarem la memòria, però estic cansat de sentir repetir la falta del pla, la falta de PDR.

I naturalment que hi ha una planificació i tenim un pla estratègic, pla estratègic que no mostrarem perquè són les butzes, són els antecedents dels nostres programes. El dia que vostè vengui aquí i en lloc d'amollar-me el sermó de cada any, no tenen planificació, no tenen plans, etc., em discuteixi, escolti, vostè va dir que per a agricultura faria això, em pareix que l'objectiu està mal plantejat, jo plantejaria aquest altre, no li deman que em presenti un pressupost alternatiu, no cauré en això, li dic que em digui davant el meu macro-objectiu, davant la meua finalitat, davant la realitat detectada em digui, no, no hi ha aquesta necessitat, aquest macro-objectiu està ben fixat o mal fixat, i per aconseguir aquesta necessitat s'ha equivocat en l'objectiu, en l'activitat, en la despesa. No he sentit mai, mai, per part de vostès, una crítica per una actuació concreta, el dia que vostès es posin a la meua altura, els contestarem. Parlam en termes generals i a l'hora de demanar o a l'hora de criticar nos podem ser Einsteins.

També hi ha una visió del tema industrial completament diferent. Nosaltres pensam, ho he dit abans i no voldria repetir-me, que hem de fer un canvi complet, dins la meua intervenció he fet una autocrítica personal, de poble, dient, alerta amb la síndrome de complaença, alerta a pensar que això es repetirà. I he proposat un gran canvi, un gran canvi respecte d'Europa, podem discrepar, però la forma de plantejar per aquest Govern o per aquest Conseller el repte d'Europa no serà igual a la que plantejaria el senyor d'aquí davall, serà completament diferent, gràcies a Déu, perquè si no, no hi hauria diversificació democràtica, i pensam que és un canvi a llarg termini on el que hem de fer és canviar les condicions de la nostra regió, aconseguir unes actuacions de competitivitat, de *nohow*, de cultura, de formació, que és més important que les empreses s'aprofitin d'aquesta situació que no intentar influir damunt les empreses.

Aleshores li diré que les estadístiques del Registre industrial demostren que hi ha més de 4.000 milions d'inversions en noves empreses i un gran augment de col·locació a noves empreses, de manera que no em digui que aquesta reconversió, que aquesta reconversió serà a mitjan termini, que ho serà, sinó que dic que a més hi ha realitzacions.

I la veritat és que l'he trobat tan trist ... Sobre el PIB vàrem fer una estimació, jo li puc dir que tenc estudis febaents que si la inversió pública, hipòtesi, hagués estat de 15.000 o de 20.000 milions de pessetes, si la inversió pública hagués estat la que ens anuncien cada any els seus companys de Madrid, que vénen i diuen, l'any que ve farem l'aeroport, 25.000 milions, possiblement el creixement del PIB aquest any seria d'1'5, i li afegesc les dades aquí damunt. Tenc estudis -me'ls poden demanar- on es demostra que el Govern central ens ha xupat un 0'16 del PIB, i tenc estudis que demostren que una actuació de la despesa pública, no igual, però pareguda, faria canviar el PIB.

Un pla de reconversió, es va fer i s'ha de prioritzar, i aleshores l'any passat què havíem de fer, pla d'embelliment o reconversió industrial? Hi ha unes prioritats. Pens que en aquests moments el Govern de la Comunitat té ben clar una actuació contundent

amb aquesta alternativa o aquest complement, per no ofendre ningú, per fer front al repte de noves tecnologies, al repte de competitivitat i al repte d'aconseguir un complement al turisme, de manera que els ciutadans de Balears puguin elegir entre unes i altres explotacions. I jo li diria que, efectivament, si haguéssim tengut un finançament que ens hagués sobrat, no haguéssim creat aquests impostos, però li dic a vostè i a tots que si l'impost s'aprova, perquè encara no sé si s'aprovarà, amb gran tristesa per part meua, si l'impost s'aprova, qualche dia, crec que tots estarem contents d'haver fet país. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Té la paraula el Diputat Sr. Alfonso.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. La veritat és que no m'agrada repetir-me, però he de dir que és difícil contestar-li, la veritat. I li torn les paraules que vostè ha dit, és difícil no perquè sigui difícil rebatre el que vostè diu, sinó que és difícil seguir un fil conductor per rebatre el que vostè diu. Els arguments seus són perfectament rebatibles.

Entrant en el tema, el primer de tot, el que ha dit en darrer lloc, m'ha sorprès, crec que tota la cambra ha quedat sorpresa, vostè no sap si els impostos s'aprovaran, amb majoria absoluta? O no té el suport del seu grup parlamentari? Es que ens ha deixat absolutament, almanco a mi, completament sorprès. La veritat és que ens ha de~t boca badada, si el Conseller d'Economia, amb un grup majoritari de 31 diputats, majoria absoluta a una cambra, no sap si aprovarà una proposta de llei que ha dut a la cambra, no ho entenc, no ho entenc, supòs que dimitirà si no la hi aproven, no li quedaria més remei.

La col·laboració del Grup Parlamentari Socialista li hem ofert ara i fa tres anys, i em remet al Diari de Sessions, per fer feina en conjunt per millorar les condicions d'inversió, de transferències, etc., de la Comunitat Autònoma, miri el Diari de Sessions, la continuarà tenint, no ens cauen els anells per això, hem de fer feina en aquest aspecte tots junts, amb racionalitat, amb tranquil·litat, sense parlar d'independències, però feina tots junts.

M'ha parlat de l'impost ecològic, que vostè no li ha posat el nom, bé jo no sé qui li deu haver posat, però tothom el coneix com impost ecològic, a partir d'ara, i em cregui, li direm l'impost sobre instal·lacions d'energia o sobre consum, el que vulgui, perquè ho és.

Entitats autònomes, no li he criticat, el que li he dit, i és importantíssim perquè és una negativa constant del Govern i ningú no sap per què, és regularitzar la situació que no hi són totes, que via haver-li posat un nom que es diu Consorci, una entitat que du a la Comunitat Autònoma tot un tema important de l'Expo'92 i de moltes altres coses, no la controla més que un dia a l'any, si ve, a aquest Parlament, no està integrada, canviï la llei i la integri.

I integri totes aquestes coses, almanco aquesta que la Comunitat té dispersa perquè, com al cànon no li deim impost, a això no li deim empresa pública, li deim consorci. Amb compromís del

Govern, perquè quan un Conseller es compromet suposam que es compromet el Govern, amb compromís del Conseller d'Indústria que en el termini de sis mesos, ja ha plogut dues o tres vegades, fort a més, aquesta situació quedaria regularitzada, no està regularitzada, continua essent un consorci, la majoria de la Comunitat Autònoma, majoria dels Consells Insulars, i ningú sap com funciona, ningú no sap com està, només sabem certes auditories i, com que no tenim informació, ens podem equivocar molt, si hi hagués informació, control parlamentari, tal vegada tendria el sopar amb nosaltres Ifeбал per dur-la endavant, així sempre ban de ser l'abocador de la Comunitat Autònoma.

El tema de Blahi i Agama, política superencertada, discrep de forma absoluta, total. Quan vàrem aprovar, amb suport nostre, i ens n'hem de recordar tots, perquè ens enganaren miserablement, o els esdeveniments varen fer que ens enganassin, no vull dir que tenguessin voluntat d'engany, en el tema de la CAP, els arguments que ens va donar el Conseller varen ser idèntics, salvar el sector, l'exportació de la patata, etc., amb la llet, amb Blahi i Agama, el que és cert és que en aquest moment el que fan és pagar 300 i busques de milions de pessetes, el que férem amb la CAP, en què va quedar el de la CAP? Liquidada. En què quedarà això altre? Nosaltres ens temem i ens sabia molt de greu, ens temem que el sector ramader no en surti; de fet, les darreres estadístiques preocupen moltíssim.

Sr. President del Parlament, jo li voldria demanar, en nom del grup i corn a diputat que si el PDR és a aquest Parlament d'una forma oficial, es tramiti. Nosaltres no volem res més, si és oficial, que es tramiti; si no hi és, que el presentin.

Ha dit una cosa que jo crec que la majoria de les persones que l'escoltaven, Sr. Conseller, han quedat un poquet boca badada, ha dit que tenen un pla estratègic, però que no el mostraran, bé. Sr. Conseller, vostès són representants del poble en aquestes illes, elegits per un President que va guanyar unes eleccions, vostès, documents que incideixin en el present o el futur de la vida de la Comunitat Autònoma tenen l'obligació de discutir-los amb els que els han elegits, en tenen l'obligació. I no ens critiqui que no li donem objectius alternatius a no sabem quins objectius d'un pla estratègic que vostès tenen tancat dins una caixa fort i que han dit que de cap manera, perquè és un programa electoral -no ho he entès-, no el mostraran. La veritat, Sr. Conseller, jo crec que s'ha passat en això, s'ha passat, perquè demà matí li demanarem el pla estratègic, d'una forma oficial. S'ha passat, vostè no pot tenir documents secrets que utilitza el Govern per governar, per favor!

Acabarem amb dues coses. El tema d'indústria -i li he contestat a tot el que ha anat dient-, que tenen uns plans de reconversió a mitjan termini, que tot això es començarà a posar en marxa i funcionarà, Alicia en el país de las maravillas, Sr. Conseller, però Alicia en el país de las maravillas gran literatura, això literatura barata. El mateix que ens varen dir amb el pla de reindustrialització l'any 1987, el mateix, igual, diuen que nosaltres ens repetim?, aquest any no ens hem repetit gens, he mirat tres debats de totalitat, ni una paraula quasi quasi, vostès es repeteixen amb els arguments, i la veritat és que de 2.500 milions prevists per al Pla de reindustrialització en quatre anys, 87-90, d'inversió directa a la Comunitat Autònoma, n'han invertit 700, la veritat és que si tenen un pla estratègic i tenen objectius de política industrial, de política agrícola, de política

en el sector serveis, en turisme i en altres, la Comunitat, el poble d'aquestes illes, encara que s'equivoquin, els agrairien que els posassin en marxa, però el pitjor és que aquests pressuposts, i la negativa de mostrar-nos els objectius del pla estratègic que tenen, demostra que el seu nivell d'objectiu a mitjan i a llarg termini, si no és inexistent, és pràcticament inexistent.

Sr. Conseller, elaborin els objectius, duguin-los endavant, i encara que no hi estiguem d'acord, almanco hi haurà un camí i un final d'aquest camí, així anam pegant per les voreres i esperant que la sort, en aquest cas, la sort d'un bon any turístic i un possible altre bon any turístic, i que el 93 pugui millorar el mercat immobiliari, vagi salvant puntualment aquesta economia, si no hi ha miracles, Sr. Conseller, d'aquí dos o tres anys, ho passarem bastant malament. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Alfonso. Té la paraula el Conseller Forcades per tancar la qüestió incidental.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Alexandre Forcades i Juan):

Sr. President, com que ha fet apel·lació al PDR, si és cert o no és cert el que jo afirm, que vaig sentir que el lletrat Sr. Cerveró manifestava a la darrera Comissió d'Hisenda i Pressuposts que sí havia entrat, doncs m'ho diguin oficialment, i jo li enviaré perquè es tramiti.

El pla estratègic, a veure si m'entén, no el tenim, és un exercici mental que es basa en els objectius del PDR, allà on són ben especificats, branca per branca, sector per sector, i un exercici per articular alternatives dins el pressupost de cada any. I això està complementat pel discurs d'autonomia. Primer punt.

Segon punt. Li vull dir, Sr. Alfonso, que la seva esmena a la totalitat em suposa una gran desil·lusió respecte d'altres anys, perquè tot el desmuntatge que han intentat fer damunt els 46.000 milions o damunt els ingressos, li manifest a vostè que els ingressos seran superiors als 46.000 milions de pessetes. Li dic que el que ha dit sobre el deute, em pareix una argumentació molt pobra.

He sentit uns comentaris sobre els increments del capítol I, el Capítol I, Srs. Diputats, és el 17% i no és el 5%, perquè hi ha 1.000 milions del Joan March, ens critiquin vostès si hi havia d'haver 1.000 milions del Joan March o no, ens diguin si l'havíem de crear o no, ens diguin si els senyors allà fan feina o no, o si investiguin o si curen els malalts, i aleshores sabrem de què anam i no estarem analitzant els pressuposts de memòria. El mateix sobre el Capítol II i sobre les inversions.

I jo li contestaré com a primer ensenyament. Ingressos, els 46.000 milions de pessetes, arribarem a més o seran més.

Dubtes sobre els nous impostos, dubtes democràtics, jo realment, quan sent els comentaris que fan determinats grups de l'oposició sobre aquests impostos, pens que tal vegada ens haurem equivocat, no ho sé, i dic si s'aprova, perquè l'altre dia va estar a punt de no aprovar-se, hi va haver un moment determinat en què el President em va dir, no t'esforcis més, no

importa que pugis, això no s'aprovarà perquè en falten cinc, de manera que jo no sé si el pròxim dia en faltaran cinc. Cregui'm, se'm va dir això, i és molt estimulant per a un Conseller d'Economia i Hisenda quan puja aquí, llavors em va passar fa dos anys amb els pressuposts, que en faltin dos o en faltin tres, de manera que jo, amb tota humilitat, he de dir si s'aprova, i crec que si s'aprova farem país, perquè després cadascú ho faci a la seva manera.

Vostè té un tema important, no varem actuar a la CAP per salvar la CAP, mai no varem parlar de salvar la CAP, mai, ho afirm rotundament, varem dir, anem a intentar que enguany es pugui fer l'exportació, varem intentar que un sector important dins el producte de Balears, dins Sa Pobla, pogués superar aquest glop, i anàrem per aquest carni, i aleshores es podria discutir en aquests moments si l'acció, perquè efectivament hi va haver grans sorpreses, de manera que en el moment en què hi varem entrar hi va haver sorpreses monumentals, però l'actuació no va ser per salvar la CAP, va ser per salvar un sector, i crec que el Govern balear sempre que tengui elements i mitjans, quan es presenti un problema d'aquest tipus, actuarà de la mateixa manera. I el tema de la llet, és un tema que estava previst que havia de passar i esper que se superi, gràcies a les actuacions del Govern balear.

I del pla de reindustrialització, només li he de dir dues coses, Sr. Alfonso, si l'any 87 aquest Conseller hagués trobat una millor resposta de Madrid, resposta de Madrid que no vaig trobar, tal vegada perquè no vaig saber negociar, perquè som un mal negociador, o resposta de Madrid perquè ells varen pensar, qualche cervell que ha aparegut, va dir, a aquests estreneu-los, duraran dos dies. I se n'han temut que com més ens estrenyen, tenim un President que se supera davant l'adversitat.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller.

Grups que vulguin intervenir a favor o en contra? Pel Grup Parlamentari MIXT, té la paraula el Sr. Vidal i Juan.

EL SR. VIDAL I JUAN:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. S'ha dit aquí, en l'altre debat, que a mi em correspondria intervenir més temps, que tendria una intervenció més llarga. No estic segur de poder-ho garantir, perquè la veritat és que el que nosaltres podem dir en aquest moment respecte de la nostra postura, el company que m'ha precedit en l'altra intervenció, ha dit ja el nostre plantejament, quina era la nostra postura i per què?

No obstant això, jo així mateix la vull fixar sobretot des d'una perspectiva coherent. Coherent que vol dir que si nosaltres donam suport a aquestes esmenes a la totalitat que presenten, primer, el Grup PSM i EEM, i ara el Grup SOCIALISTA, és senzillament no perquè estiguem d'acord amb els seus plantejaments des d'una perspectiva política, sinó perquè hi estam en alguns dels aspectes des d'una perspectiva tècnica.

I, a pesar d'estar d'acord amb alguns aspectes del Govern, fins i tot de comprendre el seu esforç per recaptar més, per tenir més

recursos, per tenir més ingressos, per poder fer front a una sèrie de programes de les distintes conselleries, ho comprenem perfectament, el que no podem acceptar, precisament des d'una coherència que jo vull manifestar a nivell personal, és que es faci això sacrificant alguna cosa amb la qual jo, des de la meua perspectiva política de sempre, no he estat mai d'acord, i respecte de la qual en tot cas han canviat els altres: que s'hagi de recórrer a uns impostos posats per la Comunitat Autònoma per augmentar aquestes xifres necessàries que han d'arribar a l'altura d'aquests Pressuposts.

El que volíem recollir amb les nostres esmenes, no naturalment les que presentàrem, parcials, era una reducció del 40% en les quotes posades al denominat cànon de sanejament d'aigües. I això no era una xifra capritxosa ni de rebaixes, com es va fer, vosaltres voleu el 40, nosaltres només el 20, etc., no, això estava precisament fonamentat que nosaltres estimàvem que amb això s'excedien les despeses financeres a les xifres dels costos. I, per tant, com ha dit abans el meu company de grup, no admètiem que el que per a Navarra suposava 17, aquí hagués de ser 40, perquè no admètiem que s'hagués de renunciar a aquest 50% que abans venia de l'Administració central per ajudar la construcció d'aquestes depuradores que tanta falta fan o d'aquesta xarxa de sanejament.

I amb això vull agafar el fil del que deia el Sr. Conseller, i amb això donar-li la raó. I no és cap incoherència amb el fet que donem suport a les esmenes a la totalitat. I vull dir que queda clar que si el Govern tengués més finançament, si rebés més doblers de l'Administració central, segurament no hauria hagut de recórrer a aquesta cosa que jo crec que és incoherent amb els seus plantejaments polítics o amb el plantejament polític que havia tengut fins ara el grup que governa.

Per tant, nosaltres no vàrem presentar unes esmenes a la totalitat perquè, vostès ens podrien dir, per què ens diuen això i no les varen presentar? Nosaltres teníem, i tal vegada pecam d'ingenus perquè pensàvem que els autotornarien al Govern, perquè d'alguna manera les hauríem de tomar si s'hagués retirat el Projecte de Llei del Cànon d'Aigües o, en tot cas, s'hagués fet una reducció real quant a les quotes de què parlàvem.

I dic això perquè a la ponència vàrem tenir oportunitat de riure un poc -perdonin la broma-, quan es va dir que baixarien un 20% i augmentarien la resta, augmentarien les places i arribarien a la mateixa xifra. Pari de broma perquè em va fer el mateix efecte que aquella oferta que hi havia a un petit comerç que volia jugar a grans magatzems, d'un calçons i d'una camiseta que tenien un preu d'oferta de 1.500 pessetes, i els calçons resultaven cars -en els preus no estic molt actualitzat, parlo d'anys enrera-, i quan algú els va dir que era excessiu el preu dels calçons, li contestaren, si t'he de baixar els calçons t'he de pujar la camiseta, però t'he de cobrar el mateix.

Amb aquest raonament, nosaltres vàrem veure que aquest ingenu auguri d'autodevolució no podia ser, no es podia produir, però que, en canvi, el cert i segur era que no es podia recórrer, des de la nostra perspectiva, a aquests impostos per poder arribar a aquestes xifres.

S'ha dit aquí per part del grup proposant d'aquesta esmena a la totalitat que el que més li preocupava era el deute que tenia el Govern. Nosaltres els podem assegurar que ens hagués

preocupat molt més que s'hagués hagut de recórrer a deute públic per arribar a aquesta quantitat, cosa que el Sr. Conseller ha reconegut que era perfectament possible.

Per tant, si em permeten no entraré en les discussions que hi ha hagut aquí, ni tan sols m'atrevesc a demanar pel PDR, perquè alguns diuen que ha entrat, alguns altres diuen que no, jo, la veritat, el primer que he demanat és a veure quan s'havia presentat aquest partit, i com és que no sabien si ha entrat en el Parlament o no ha entrat. Perdonin l'acudit fàcil, però llavors he recordat que a la compareixença del Sr. Conseller hi va haver aquesta discussió. Amb això no hi entro perquè crec que estam en desacord amb alguns plantejaments i amb algunes observacions que ha fet el Grup Parlamentari Socialista, i en canvi estam d'acord completament amb les coses que ha dit des d'una perspectiva tècnica.

Avui no crec tenir molt d'èxit amb els acudits fàcils, però n'he de fer un quasi de manera obligada. El Sr. Conseller, i és una de les coses que hem vist des d'aquesta perspectiva tècnica, ha dit que havia aconseguit una contenció efectiva de les despeses corrents, i ha argumentat la comparació i ho ha afirmat aquí. Perdoni, jo som leg en qüestió de pressuposts, però m'ha semblat que aquesta contenció era fictícia si es compara amb el que han anat augmentant els pressuposts. Perdoni la broma, no sé què diria la seva tieta mestra sobre aquest aspecte, però a mi m'ha semblat pueril. I dic que m'ha semblat pueril perquè no m'agrada recórrer a dites llatines perquè, entre d'altres coses -i perdonin-me els que tenen el costum de fer-ne gràcies a la seva cultura- em fan la mateixa impressió que quan un sent tocar ranxo amb un violí, jo l'únic que sé és el llatí de cuina, i hi ha allò de qui *cum pueris pernocta*, i no dic la resta. Francament, no he entès això del Sr. Conseller.

Comprenem que s'hagin de cercar recursos per suplir aquestes mancances i poder arribar a un finançament que permeti escometre tots els programes de les diferents Conselleries, però rebutjam que s'hagi hagut de recórrer als impostos, sobre tot al cànon de l'aigua, un bé escàs, a algunes illes ni tan sols un bé, perquè no existeix com a bé ja que reben una aigua de pèssima qualitat, que se l'hagi gravada abans d'oferir-la de bona qualitat per arribar a això que no té altra justificació que la que li hem dit.

A pesar, repetim, que nosaltres voldríem que sortissin airosos d'aquestes ànsies de millorar tots els programes, tots els seus plantejaments polítics de Govern, francament creim que amb això s'han passat i, per tant, a pesar de no haver presentat esmenes a la totalitat, en presentarem naturalment de parcials, tant a l'articulat com d'aplicació, però, per tot el que he dit, donarem suport a aquestes esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

(El Sr. President s'absenta de la Sala, i la Sra. Vice-presidenta primera pren la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Vidal. Pel Grup Parlamentari POPULAR, té la paraula el Sr. Huguet.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. Som quasi al final del debat pressupostari, que com indicava el Portaveu del Partit Socialista, esdevé el debat potser més important o un dels més importants juntament amb el debat de l'estat de la Comunitat Autònoma, ja que ha de servir per discutir polítiques globals de govern.

Evidentment, tot pressupost ha de respondre i respon, entenem nosaltres, a un programa de govern que pretén mantenir i manté la coherència entre el que es va dir, en aquest cas recentment, en un procés electoral on democràticament els electors elegeixen en funció de programes i persones i en funció de la confiança que els desperten, coherència també amb un discurs d'investidura on es plantegen polítiques generals a seguir en els propers quatre anys, i en aquest cas concret que justifiquen una sèrie d'actuacions polítiques en el discurs de l'estat de l'autonomia que va tenir dues parts, una part de discussió sobre el tema de finançament, i una altra més política sobre el procés autonòmic a seguir en el país, a Espanya, al Regne d'Espanya, com li agrada dir al Conseller d'Economia i Hisenda.

Per tant, el debat d'avui és el primer debat o la primera part del debat d'una política del govern dissenyada per als propers quatre anys.

Si això és així, que ho és, han de convenir que és el programa de govern i és el pressupost de govern, d'un govern en concret, que obeeix a uns principis polítics i a uns programes que poden ser diferents, i són diferents necessàriament, d'altres forces polítiques. Perquè no pot ésser el mateix, si no assistiríem -i jo em resistesc a fer plantejaments d'aquest tipus- que tant fa que governin uns com uns altres; em resistesc que pugui pensar-se això, i crec que ens hi hem de resistir tots els que pertanyem a una adscripció política en concret, sigui la que sigui.

A més a més, creim que aquest pressupost, nosaltres ho consideram així i ho vull dir en aquest cas amb més seguretat que si hagués hagut d'intervenir en un principi, creim que està ben estructurat, no s'ha criticat l'estructura pressupostària com s'havia criticat altres anys, i els que hem tengut oportunitat de seguir diferents exercicis pressupostaris veim que hi ha una evolució en els mecanismes de confecció i plantejament dels pressuposts, sense entrar en el contingut, però quant a estructura pressupostària, ningú no ha fet aquesta crítica, la qual cosa vol dir que els pressuposts són clars, que hi ha memòria descriptiva clara, que hi ha programes coherents amb els objectius que ens vam marcar i que es pretén en tot moment tenir un equilibri intersectorial, en funció de les necessitats reals, que s'han de combinar en aquest cas amb les necessitats immediates, a mitjan termini i a llarg termini.

Per tant, crec que el Govern s'ha de felicitar, concretament el Conseller d'Economia i Hisenda, per aquest esforç d'ell, de tot el Govern i de tot l'equip per la confecció dels pressuposts, i que si no passa res, també amb modèstia, per molta majoria absoluta que tinguem, s'aprovaran abans de final d'any, perquè consideram que faciliten si més no als Grups Polítics a introduir-se dins els pressuposts per navegar segurs pels camins que marca aquest pressupost i dir si el rumb d'aquests camins és o no l'adequat en funció dels seus plantejaments polítics. I aquest és el debat parlamentari i el debat pressupostari.

No obstant això, m'ha de permetre que li digui, Sr. Alfonso, que he trobat a faltar, i ho he de dir perquè ho tenc preparat, que es posàs damunt la taula la fàcil paraula de dir que aquest pressupost discrimina unes illes contra les altres, cosa que no s'ha dit, però se n'ha fet reiterada menció als mitjans de comunicació d'una illa en concret, Menorca; però jo crec que aquest pressupost precisament obeeix a un principi de solidaritat entre les quatre illes, de tal manera que no parlem de comparances entre l'illa de Menorca i la d'Eivissa, sinó que quan s'ha de comparar, s'ha de comparar l'illa de Menorca amb l'illa d'Eivissa més, que és una més, l'illa de Formentera, on hi ha necessitats d'infraestructures que malauradament tenen encara aquestes dues illes i que afortunadament no tenim a l'illa de Menorca.

Això no vol dir que nosaltres, des de la nostra posició, no reivindiquem al màxim que a poc a poc, a mesura que se superen aquestes mancances d'infraestructures, anem cap a un equilibri bastant acceptable. Però si això fos així, s'ha de dir que aquest desequilibri es produeix precisament pel pla de millores d'infraestructures a les zones turístiques.

Ja sé que vostè em dirà que he tret un tema del qual no ha parlat el grup parlamentari, però vull que quedi constància aquí del que nosaltres deim fora, com a grup parlamentari, com a grup polític que som.

Anem al que és l'esmena a la totalitat. Li he de donar, Sr. Alfonso, la meva enhorabona perquè és cert, l'escrit no és el que es diu. i aquí hem de veure quin camí agafam, sobre l'escrit o sobre el que s'ha dit, sobre els dos, procurarem que sigui sobre els dos.

A mi em sembla que vostè, amb l'habilitat que ningú no li posa en dubte en aquest Parlament, perquè tots el coneixem, amb la seva habilitat parlamentària i en aquest cas escrita, ha volgut, com deim, em sembla que era el Sr. Miquel Pascual que ho deia, marejar la perdiu. Per què?

Hi ha una sèrie de temes on a la primera part vostè reconeix que hi ha un increment pressupostari del 47'57%. però després diu que això és fictici. perquè si hi llevam 6.857 milions dels organismes autònoms, 2.571 milions de variacions ... escolti, jo de pressuposts i economia segur que no en sé tant com vostè, ni d'aprop, però vaig escoltar molt l'altre dia el Ministre d'Economia i Hisenda quan va dir que el pressupost de l'Estat era un tot integrat, on no es podien fer parcel·les diferents, per tant els percentatges d'increment del pressupost de l'Estat és sobretot el pressupost general de l'Estat. I això és pressupost total i general de la Comunitat Autònoma. Per tant, no em pot dir, si llevam això o si llevam allò, ens queden tants de milions i resulta que només han pujat el 16'5%, no, això són números, acudits fàcils que queden molt bé, com aquell que diu, pensa un número, suma-n'hi 5, suma-n'hi 2, ja en tenim 7 -ho faig amb veu alta-, ara lleva-n'hi 3 -me'n queden 4-, lleva el número que has pensat, si l'endevines te'n queden 4. Molt bé, has jugat amb els números.

Aquí s'ha fet igual, s'ha jugat amb les xifres.

Per tant, aquesta esmena que en un principi podria tenir una certa justificació sota la seva òptica, perquè plantejaria amb aquest pressupost polítiques diferents a la que planteja el

Govern de la Comunitat Autònoma, i aquest és el paper dels grups de l'oposició; amb els programes alternatius, amb pressuposts no alternatius, amb polítiques alternatives als pressuposts que es facin, però aquí no s'ha parlat d'això, s'ha consumit molt de temps en una cosa que en aquest moment està de moda: el cànon. Jo ho entenc que estigui de moda, però ja ha tengut el seu debat, on per raons que tothom sap, perfectament justificades, no hi vaig poder assistir.

I passam a altres tipus d'argumentacions que empra vostè a aquesta esmena a la totalitat. Aquests pressuposts es justificarien si la seva acció milloràs els serveis públics, l'economia, la situació social de la nostra comunitat. Però aquest fet tampoc no es produeix. Aquesta és la seva opinió, respectada i respectable, però em digui a quin nivell estam d'infraestructures, ja no diré de vuit anys arrera, amb esforç únic i exclusiu, del ciutadà d'aquestes illes, quin nivell teníem de sanejament i proveïment d'aigües, i quin nivell tenim ara i quin volem aconseguir. Quin nivell teníem d'assistència primària i quin tenim ara i quin volem aconseguir. Així, se n'adonarà que aquests pressuposts responen a programes concrets, a polítiques de caràcter general i a polítiques de necessitats sectorials perfectament dissenyades i duites a terme.

Si amb això podríem continuar, anem un poc, i em perdoni, a la seva intervenció. Comença per dir-nos que de tots els mals d'aquesta Comunitat Autònoma en tema d'indústria, la CAP, Agama, Blahi, calçat, nàutica, la culpa és del Govern. L'any passat el turisme anava malament, el culpable era el Govern. Enguany s'ha recuperat -paraules textuals-gràcies a unes circumstàncies en concret, no gràcies a la política del Govern.

Vegem, agafi vostè els seus companys i digui a veure si la política turística del Govern balear és l'encertada o no ho és, agafi els seus companys de Madrid, vagi a la fira, si hi hagués el Conseller de Turisme aquí li diria que li pagàs un bitllet per anar a Londres a la propera fira que faran la setmana que ve, i se'n temerà del que diuen sobre el sector turístic de Balears i del gran esforç que es fa per part de la nostra comunitat, i el que s'ha dit als altres mercats europeus, i quin és el plantejament sobre el sector turístic que fan altres comunitats autònomes. No cal tornar treure l'estudi de la Universitat de La Laguna, totalment independent i encarregat per un govern que no és del nostre color polític, i veurà les referències concretes a la política turística a més dissenyada i donant butlletins oficials de com s'havien de fer les coses, però no interessa treure això.

Quin tipus de correcció podem fer sobre el que pateix la petita i mitjana empresa quan tenim una política econòmica que és la que realment pot incidir en la planificació econòmica a nivell de l'Estat, política monetària que no tenim? Quina política feim per a la petita i mitjana empresa? Jo crec que els empresaris estan cansats de reclamar major comprensió per part del Govern Central, de les càrregues financeres que tenen, carregats d'imposts fins a les celles, i si no s'aprova ja n'hi ha que sembla que volen preparar el recurs d'inconstitucionalitat sobre l'impost d'activitats econòmiques pel que pot suposar. Ha sortit als diferents mitjans de comunicació.

I per què el Grup Socialista, per activar el sector del calçat, no dóna suport a la petició de donar a aquest sector una certa estacionalitat, ja que és un sector de moda? Per què Madrid no dóna suport a això?

En definitiva, si anam a veure les diferents reconversions que s'han fet a l'Estat Espanyol amb la política de salvar sectors, que el Partit Popular deia en tot moment que era necessari, i la darrera prova de solidaritat amb aquesta política l'han tenguda vostès ara darrerament, a nivell d'Estat Espanyol, s'ha reconegut també que l'objectiu era positiu, però que tal vegada les polítiques que no vénen només marcades per la influència d'una política econòmica d'un estat, sinó que tenen interrelació, i això ho he après de vostè, ho he après de Comissions, la interrelació econòmica que existeix entre Balears, Espanya i el món és tan forta, i això ho ha dit vostè moltes vegades, i jo ho compartesc, que basta una caiguda de la Borsa de Wall Street perquè tothom ja tremoli. Ja en podem fer de miracles.

Miri, cregui'm, jo crec que el pla de reindustrialització que ha duit a terme aquest Govern ha servit, i en volen més, volen que anem cap a un nou projecte, cap a un nou pla de comercialització, correcte, però ha servit per a aquells empresaris que han fet innovacions. Que el sector del calçat passa crisi no ho podem posar en dubte, és cert, i vostè té companys de l'illa de Menorca que han tengut oportunitat de parlar amb els empresaris, igual que nosaltres, i sap les penúries que passen. Però no és manco cert, i s'ha de dir, que malgrat s'hagin tancat empreses, a l'illa de Menorca concretament en aquests moments s'estan produint més parells de sabates que fa deu anys quan hi havia tal vegada dotze fàbriques més.

Això vol dir que hi ha hagut una renovació d'estructures i de les cadenes de producció. Això ens ha de conformar? En absolut, però alguna cosa s'ha fet.

No parlarem del tema de la crisi de la construcció, que és certa, però jo crec que vostè com a economista hauria de dir, per salvar aquesta crisi de la construcció s'hauria de fer tal cosa, i així es regeneraria aquest sector.

Sobre el golf, que també l'ha tret. Què feim amb el tema del golf Sr. Alfonso? Com ho hem de fer perquè hi hagi camps de golf? Com a Extremadura? Declaració via interès social a sòl rústec a tots aquells projectes integrals que presentin parcel·les mínimes de dos mil metres i construcció d'infraestructura turística? Aquest anunci el trobarà als diferents mitjans de comunicació de deu fer més de mig any. Com planteja vostè els camps de golf? Per la via del planejament municipal? Aquí els esperam, a veure si quan algun projecte, encara que sigui amb planejament municipal o modificació de pla general, el PSOE dirà sí. Si no, digui com s'han de fer camps de golf.

Moltes gràcies.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies Sr. Huguet. En torn de rèplica, té la paraula el Sr. Alfonso.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Sr. Diputat, no sé per on he de començar, començaré pel darrer, perquè és del que me'n record i no ho he anotat

Jo ni he criticat ni he alabat els camps de golf, l'únic que he dit és que això era la gran solució proposada aquí pel Conseller Sr. Cladera, i la gran solució no existeix. No existeix perquè està mal plantejat, perquè no és la gran solució; la gran solució era el pla estratègic -perdó, però és que amb el pla estratègic, el Sr. Conseller m'ha impressionat, la veritat, quan m'ha dit que el pla estratègic és un equilibri mental, m'ha deixat absolutament desequilibrat, la veritat és aquesta, no sabia que pogués ésser això.

El pla de reindustrialització, nosaltres no l'hem criticat, el votarem, el que criticam és que no el posin en marxa, que no hagin estat capaços de dur-lo endavant, el votaren i el Govern l'ha de gestionar.

El Govern no és el culpable de tot, no és el culpable de la crisi de la construcció, en absolut, ni la pot arreglar, el que pot fer són plans, a llarg termini, un pla estratègic a llarg termini que intenti crear les condicions perquè aquesta reindustrialització en uns sectors o en uns altres es pugui produir, perquè el que em deia del turisme, el gran esforç d'aquesta comunitat com a exemple de les altres, tenguí en compte que el turisme és fonamental en aquesta comunitat, Sr. Huguet.

A una comunitat com Extremadura, fer camps de golf o fer turisme no té la més mínima importància, per a ells, des del seu punt de vista de renda; aquí una crisi turística, amb un constipat del sector turístic agafam una pulmonia els ciutadans, aposta és molt més important estar el 1992 amb el sector turístic que no estar el 1985, com altres comunitats autònomes que ens copien el del 1985, nosaltres hem d'anar molt per endavant perquè els nostres problemes són tan importants per a nosaltres que fan que haguem d'imaginar constantment possibles solucions.

I n'hi ha una d'imaginada, amb la qual tothom hi ha estat d'acord, que és el gran pacte turístic, només s'ha d'arbitrar, i l'únic instrument que hi ha en aquesta Comunitat Autònoma per impulsar, per actuar és el Govern de la Comunitat Autònoma, i no ho fa. I ens trobarem el 93 o el 94, altra vegada amb un període de recessió turística que no tindrà la sort que ha tenguut aquest any, que és una mala sort a nivell global i mundial, el que ha passat a Iugoslàvia, que s'unirà sector de construcció en crisi, turistes cada vegada de pitjor qualitat, i ho passarem malament.

El que se'ls recrimina és que aquest pla estratègic estigui dins el cap del Conseller d'Economia i no estigui plasmat en uns papers que es puguin discutir al Parlament, a mi m'agradaria molt discutir amb vostès el que és un pla estratègic. Un pla estratègic és encisar una societat perquè discutint uns objectius els vagi acomplint. Aquesta és l'actuació d'un pla estratègic, no només és fer unes línies d'objectius, sinó posar en marxa una societat perquè la seva dinàmica, amb la discussió d'uns objectius que proposa una entitat, vagi realitzant-los. I els demanaria que copiïn, no és gens mal de fer, vagin a Barcelona i copiïn el moviment social, econòmic, etc., que ha duit com a conseqüència, ha costat molts de doblers, a Barcelona, a la ciutat de Barcelona, la posada en marxa d'un pla estratègic. El coneix tot Barcelona i el discuteix tot Barcelona i ha encisat tot Barcelona, i això és important.

Això és un pla estratègic, i no una parida mental, per dir-ho malament, d'un grup de Consellers.

Jo mai no he dit que vostès no facin res, perquè si vostès no fessin res, al voltant de 150.000 milions de pessetes, o 170.000 que deuen haver gastat en aquests anys, on se n'haurien anat? Clar que fan coses, però no està en relació el que gasten, les competències que tenen i les coses que fan. Està molt bé dir sempre que Madrid ho arregli, però vostès tenen competències en coses, en agricultura -limitades ja ho sé-, competències en indústria, etc., totes les competències són limitades, pensar que hi pugui haver competències absolutes és de rialles, són limitades, però en tenen, actuïn en els camps on tenen competències, perquè si no després tendran altres competències i continuaran dient el mateix. Actuïn.

No he pogut acabar tot el que tenia escrit i preparat per dir aquí, però sí li explicaré dues coses del que diu l'esmena escrita. Quan utilitzo els números, com vostè diu, no jug amb els números, intent comparar coses homogènies, intent comparar les mateixes magnituds. Que el Conseller em digui, el pressupost augmenta un 47%, i les despeses de personal augmenten un 17%, no em diu res. He de comparar quines coses del pressupost hi ha enguany i quines hi havia l'any passat, si les d'enguany suposen nous serveis o noves despeses de personal, i les he de descomptar, i les he descomptat i comparat. Així li dic que les despeses de personal augmenten aproximadament un 12% homogeni respecte de l'any passat, aproximadament.

No són 1.000 milions el Joan March, són 700, de despeses de personal. I augmenten aproximadament un 12% amb caràcter homogeni. Si s'augmenta el 5%, Sr. Diputat, la veritat és que hi ha un 7% que no surt. Això és el que deia a l'esmena escrita i ho dic aquí.

Acabaré, perquè la veritat és que no han donat cap argument ni un per dir que no a l'esmena a la totalitat, se n'ha dit un: nosaltres governam d'una manera, el Govern de la Comunitat Autònoma, del PP-UM, governa amb uns objectius que ningú no coneix, que per cert, i acabo amb això, vostè ha dit que no hem criticat l'estructura pressupostària i és ver, ningú no li ha criticat, el nostre Grup no li ha criticat perquè després de cinc anys de dir que els programes que presenta cada Conselleria no són concrets, són absolutament indefinits, que no podem saber quines transferències de capital hi ha aquí i per què les vol fer el Govern, ens hem cansat, els ho deia a la intervenció, vostès no escolten mai l'oposició, i estan en el seu dret, però de vegades convé.

Com a final, Sr. Diputat, Sr. Huguet, jo crec que vostès, i deix pel darrer el que ha dit en primer lloc, són coherents amb el seu programa electoral, perquè la seva filosofia política electoral és el deixar fer i deixar passar, és el liberalisme conservador, per tant, són coherents amb el seu programa electoral. Nosaltres no tenim aquesta filosofia, la nostra filosofia va a aconseguir el màxim benestar social dels ciutadans, i per això el Govern, en certs camps, ha d'intervenir. J'oposta els seus programes de govern, si els tenen, són absolutament diferents o molt diferents als programes de govern del Partit Socialista.

I no presentam esmenes a la totalitat perquè sí, sinó perquè tenim una concepció de governar distinta, amb objectius i programes diferents.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Alfonso. Té la paraula el Sr. Forcades, queda oberta qüestió incidental.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Alexandre Forcades i Juan):

Només agrair, Sr. Alfonso, que per primera vegada en cinc anys no ha sortit la paraula execució dels pressuposts, que hagués pogut sortir com el conjunt d'arguments completament fora de contingut de veritat.

Efectivament, nosaltres governam d'una forma completament diferent del Partit Socialista, nosaltres creim en la societat civil, volem un lideratge d'anticipació, volem ser catalitzadors i reactius, i no impositius.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Vol intervenir, Sr. Alfonso? Sí, té la paraula.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Bé, el Sr. Conseller sap de sobres que no es poden actualitzar tots els arguments, no hi ha temps, estariem dues hores parlant. Nosaltres tenim el temps limitat a diferència - del Govern.

Només li vull dir una cosa respecte del que ha dit: vostès creuen en la societat civil? I el seu pla estratègic és mental? La veritat és que no ens ho creim.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Alfonso. Vol tancar la qüestió el Sr. Conseller?

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Alexandre Forcades i Juan):

Sí, escolti, li podria dir, li hagués pogut dir fa quatre anys i no li vaig dir, i tampoc no li diré ara. Però, realment si vostè analitza els balanços com analitza el nostre, quin resultat tendran!

EL SR. PRESIDENT:

Vol intervenir el Sr. Huguet en tom de contrarèplica?

Acabat el debat, passarem a la votació.

Atès que les dues esmenes sol·liciten la devolució al Govern del Projecte de Llei Pressuposts Generals de la Comunitat per al 1992, procedirem a la votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat En conseqüència: Sres. i Srs. Diputats que votin a favor de les esmenes a la totalitat presentades i en conseqüència demanin la devolució al Govern dels Pressuposts de la Comunitat Autònoma, es volen posar drets, per favor? Gràcies, poden seure.

Sres. i Srs. Diputats que votin en contra, es volen posar drets per favor? Gràcies, poden seure.

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen? Gràcies, poden seure.

El resultat de la votació ha estat el següent: a favor, 26; en contra, 31; abstencions, 1.

En conseqüència, queden rebutjades les dues esmenes a la totalitat que implicaven la devolució al Govern dels Pressuposts de la Comunitat Autònoma.

I passam a la votació de les quanties globals dels Pressuposts de la Comunitat Votarem separatament les quanties globals dels Pressuposts de la Comunitat i organismes autònoms, i el pressupost de les empreses públiques. Votam en primer lloc les quantitats globals del Projecte de Pressuposts de la Comunitat Autònoma per a l'any 1992, per un import de 46.674.128.051 pessetes.

Sres. i Srs. Diputats que votin a favor, es volen posar drets per favor? Gràcies, poden seure.

Sres. i Srs. Diputats que votin en contra, es volen posar drets per favor? Gràcies, poden seure.

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen?

El resultat de la votació ha estat: a favor, 31; en contra, 26; abstencions, 1.

En conseqüència, queda fixada la quantia global del Pressupost de la Comunitat Autònoma per al 1992 en l'import de 46.674.128.051 pessetes.

I passam ara a la votació del pressupost de les empreses públiques dependents de la Comunitat Autònoma, l'estat de despeses i ingressos del qual s'eleva a 10.867.320.000 pessetes.

Sres. i Srs. Diputats que votin a favor, es volen posar drets per favor? Gràcies, poden seure.

Sres. i Srs. Diputats que votin en contra? Gràcies, poden seure.

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen?

El resultat de la votació ha estat: a favor, 31; en contra, 26; abstencions, 1.

En conseqüència, queda aprovada la quantia global del pressupost de les empreses públiques dependents de la Comunitat Autònoma per un import de 10.867.320.000 pessetes.

Esgotat l'Ordre del Dia, conclou aquesta Sessió.
